بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کیسې

پردی ماشوم

ژباړون
نجیب الله زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري دژباړون په حق کي خوندي دي

- کتاب :: پردی ماشوم
- ژباړون :: نجیب اللہ زړګی علیخېل
- کمپوز :: نجیب اللہ زړګی علیخېل
- اي مېل :: alikhailnajeeb@gmail.com
- موبائل نمبر :: 03023823974
- سیټینګ، ډیزائن :: خلیل اللہ تصمیم
- پوښتیې :: محمود رشي
- تعداد :: 500
- خپرونکی :: سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- لومړی چاپ :: 2015 ع
- بیه :: 100

د موندلو درک : نیو کالج پبلکېشنز آرچر روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبد الستار روډ کوټه

غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره يې بې کچه مينه وه.
هغهٔ ځيرې بابا چي موږ ته يې سوچه پښتو را پاته ده.

خان شهيد عبدالصمدخان بابا

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د تنظیم ملګري لیکوال کوټي او سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي و ټولو ملګرو ته ډالۍ چي د دوی په صحبت کي زۀ دخپلي مورنۍ ژبي

(**پښتو**)

سره اشنا او خدمت ته یې چمتو شوم.

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا جلا کار دی. دلته دا خبره زهٔ په دې نهٔ کوم چي ګڼې څوک به نهٔ وي په خبر، ما هسي پر دې کتاب باندي د څه لیکلو پېیل له دې خبرو وکړ. ولي چي زهٔ خو نهٔ محقق او نهٔ نقاد یم، زهٔ بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم را واخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نګار هم نهٔ یم ولي چي زما ټول تخلیق لا شو پټو دلي دوري پروت دی. په ډرامې به مي نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زهٔ راځم د زړګي په لور کوم چي پر مورنۍ ژبه ډېر مئین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نهٔ سترې کېږي نو ځکه یې ماته هم ستړیا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نهٔ دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چي ووئیل چي زما پر دې ژباړلي افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چي قلم مي باندي راختستی دی. ولي چي کله ما ژباړه وکتله، ولوستله نو د زړګي انداز د ژباړې خوند راکړی. ولي چي ما محسوسه کړه چي ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کي ولوستې. زهٔ نهٔ یم خبر چي زما له دې خبري سره به څوک اتفاق وکړي او که نهٔ؟ خو زهٔ دا سند هم نهٔ غواړم. زهٔ زړګی ستایم چي د مورنۍ ژبي په لائبریري کي د زړګي یوه بله اضافه هم وشوه. ولي چي هغوی څه موده مخ کي د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړګي د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړهٔ پوري ده. زهٔ دا لیکل نهٔ غواړم چي څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه ګیر شي چي دغه او دغه د زړګي په ژباړل شوي کتاب کي شته، بلکه زهٔ دا غواړم چي کتاب دي ولوستل شي. او بله خبره دا ده چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوني نامتو خلګو تخليق ژباړل هم لويه زړورتيا ده. او بيا خو زړګي د زړهٔ په خوښه دا کار کړی دی. زړهٔ په خوښه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتيجې ته نهٔ کتل کېږي چي آخري پای به يې څه وي. نو د زړګي د زړهٔ په غورځنګونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مينه په غورځنګ ده. بايد چي مورنۍ ژبه وياړ باندي وکړي. ما دمورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتګاران يې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختيار دی چي نقد دي باندي وکړي.

د زړګي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او و دهٔ ته ور تېر دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله يې نهٔ ځني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړګي دغه ادبي سفر دي هم تر پايه داسي ځوان وي. د زړګي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبريري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رويو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئيلو وړ دي. پر دې به خلګ دا ومني چي پښتو ، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډيرو ځايو کي اول پښتانه يو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پائيدين ګران اڅکزی کوټه

ډائيرېکټر، قدرت، ايچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷،۰۸،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي زيار

د ژباړي د اهميت او ضرورت څخه څوک انکار نه شي کولای، ځکه چي ژباړه د يوي ژبي د ادب لپاره داسي ده لکه يو بڼ ته چي د اوبو سره سم امباره (سره) هم ورکړي. د بڼ توانائي لا سېوا شي. و بڼ ته نوي نوي دريچې راخلاصي شي چي له هغه څخه تازه هوا راځي او ورسره ورسره نوي خوشبوياني د کومي ژبي د ادب چي د ژباړو د اهميت احساس کړی دی او ليکوالو توجه ورکړې ده هغه ژبي او ادب ته پر مخ تللو ژبو په قطار کي ليدل کېږي.

په خپله ژبه کي د ژباړو ګټه دا وي چي زموږ لوستونکي له نورو ادبياتو سره معرفي کوي. او د هغوی فکري زاويې ور په ګوته کوي. ورسره سره داسي موضوعاتو ته يې پام اړوي چي هغه زموږ لپاره مهم نه وي پاته شوي. بلـه ګټه يې دا ده چي د هغوی د کلتور، ټولنيز ژوند، د مينې او نفرت له رويو څخه يې خبروي. تر څو چي يو ليکوال د خپل چاپېريال کلتور او تاريخ سره د ګاونډيو ژبو او قامونو د چاپيريال کلتور او پر مخ تللو ژبو د ادبي معيار څخه خبر نه وي، نهٔ شي کولای چي د ښه تخليق څښتن وګرځي. زموږ ژبه په علمي حواله په هغه قطار کي ولاړه ده چيري چي ژبي اخري سلګۍ وهي. د ادبياتو په حواله که څه هم زموږ ژبه غني ده خو د نورو ژبو د ادبياتو له ژباړو څکه لا تر اوسه پوري هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چي اړتيا لري.

د هم دې اړتيا له کبله ځوان ليکوال زرګی عليخېل د لنډو کيسو په ډګر کي خپله دا هڅه کړې ده. دا هڅه څومره ښه او کاميابه شوې ده خو د دهٔ خلوص او دې خوا ته پام اړول دا ګواهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي چې دی د ژبې په عصري غوښتونو خبر ځوک دی. دی په دې پوهېږي چې د ژبې شتمني په څه کې ده او په کوم څه باندې زیاتېدی شي. کوم ځوک چې کیسه لیکي د هغوی لپاره په دې کتاب کې د اهیئت په هکله د مواد و په هکله د خیال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زۀ هیله لرم چې دی به پر مخ هم دا کار هم دا رنګه جاري ساتي. ایراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کیسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زیات د اهمیت وړ کار دا دی چې د خپلې ژبې کیسې هم په هغو ژبو کې وژباړي له کومو ژبو چې زړګي ژباړي کړې.

ځکه څومره چې زموږ ژبه د نورو ژبو و ژباړو ته اړتیا لري له هغه څخه زیاته اړتیا دا ده چې د دې ژبې فنپارې په نورو ژبو کې وژباړل شي. کومه څهره چې و نړیوالو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځای به د پښتانه اولس اصل څهره رابرسېره شي. ځکه چې ادب د قام هینداره وي. چې په هغه کې د قام څهره لیدل کېږي او هینداره کله هم دروا غ نه وای.

د زړګي علیخېل چې څومره تخلص ښکلی دی دومره دی ښکلی دی، هومره یې لیک ښکلی دی. د دۀ دا زیار د ستائلو وړ دی، په دې چې انتخاب یې خوند ور دی.

دعا کوم چې د دۀ دا ښکلایز سفر به هم داسې جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنګونه هم راوړي. امین

پروفېسرډاکټر نصیب الله سیماب

پښتو څانګه، بلوچستان پوهنتون، کوټه

۱۹،۰۵،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوڅو خبرې

زما په مخ کې د زرګي علیخېل د افسانو ژباړل شوې مجموعه پرته ده. په دغه مجموعه کې ګردي اته افسانې ځای کړل شوي دي. په دې کې یوه افسانه (دم واپسي) له فارسي څخه په پښتو ژباړل شوې ده. چې په پښتو کې ورته د (د نجات دروازه) نوم ورکړل شوی دی. یوه د روسي ژبې د نامتو ادیب چیخوف افسانه ده چې اول ځل په اردو کې مشهور افسانه نګار سعادت حسن منټو د (خادمه) په نامه را اړولې وه او زرګي یې د (مینځې) په نامه پښتو ژباړه وړاندې کړې ده. دغه رنګه دا شپږ نوري افسانې له فارسي ژبې څخه پروفېسر فضل حق محمود پخپل کتاب (محرم راز) کې په اردو ژباړلې دي. چې زرګي یې پښتو ژباړه کړې ده.

ولې چې پښتو ژبه د ژباړو په ډګر کې تر دا وخته پورې بېخي شاته ده. د یوې ژبې ادبي لمن هغه وخت نوره پراخوالی او بشپړتیا مومي کله چې د نورو مترقي ژبو ادبي ژباړې ورکې ځای کړل شي. د ژباړې د پاره یقیناً د هغه ژبې په کره وړه، ضرب الامثالو، محاوراتو او په لوغتو پوهېدل ضروري ګڼل کېږي. په دې هکله موږ د زرګي د (پردي ماشوم) په ژباړل شوې افسانه کې له دې لاندینۍ ټکو څه اندازه کولای شو چې هغه څومره قدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکـــي؛ "مـا د لمانځـه ټکـری پـه سـر کـړی، ماشـوم مـي د لاسـه ونیـوی او لـه کـوره راووتـم. زمـا زوی د درو کلـو ؤ. هغـه پـه خپلـه تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو".

زمـا پـه خیـال "زړګـي "پـه دغـه ژبـاړو کـي دغـه یو کمـال کـړی دی، چـي د یـوه قـاري ادبـي تنـده مـاتوي او دومـره روانـي پکښـې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیلـه ده چـي نـور پښـتانه لیکـوال بـه هـم و دغـه ژبـاړو تـه متوجـه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خیر محمد عارف... کوټه

۲۵،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلي خبري

د یوې ادبي فنپارې ژباړه یو داسي ګټور زیار دی چي د مورنۍ ژبي د ادبیاتو په لمن کي خپله هڅه په پښتني مینه اچولی شي.

ډېر وخت مخ کي مي د یو مشر لیکوال څه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مي په زړه لکه د کاڼي کرښه ولګېده. او دا دی د یو څو لنډو کیسو چي زیاتره د ایراني ادب دي او یوه په کي د روسي ادب ده ژباړې د ملګرو مشرانو په پښتني همت او ډاډه ستاسو په لاسو کي د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوې.

زۀ دا دعوه نۀ کوم چي ما د ژباړې په هکله چي کوم قانون یا کومه عقیده چي زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما تر سره کړې ده. خو خپل زیار مي پوره پوره ورسره کړی دی چي زۀ د ژباړې معیار قایم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو میزان ته سپارم چي تاسو زما اصلاح او روزنه وکړی. او زۀ پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخلیقات و خپلي پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه ادیب سید خېرمحمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب صاحب یو جهان منندوی یم چي د دې ژباړو په هکله یې ماته ډېره مینه او ډاډګیرنه راکړه. او د دې کتاب سریزې یې په ورین تندي او پښتني میني اولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم زړګی علیخېل

د خلیل الله تصمیم هم منند و یم چي د دې کتاب د کتابت په هکله یي له ما سره ډېر کومک وکړ.

هیله لرم چي زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر ښه راشي.

نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم.

ماته اجازه والسلام

په مینه او درنښت؛ ستاسو

زړګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
۲۳،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم

نور نو ما څهٔ کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نهٔ ؤ........ دا ماشوم خو د هغه نهٔ ؤ......... دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چې ماته طلاق راکړی ؤ، او بیا یې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو دپاره مخ هم نهٔ ؤ را اړولی...... په داسي حال کي که زما پر ځای بله یوه وای نو هغې به څهٔ کړي وای؟ اخر زهٔ هم خپل د سباوون فکر اخستې وم........ که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق راکړي نو بیا به زهٔ څه کوم؟ د دې ما سوا له ما سره بله لار نه وه، چې څرنګه وي زهٔ به له دې ماشومه ځان خلاصوم.......... زما رنګه بې عقله له دې ما سوا بل سوچ کولی هم نشي......... ماته یوه لار یو ځای هم نه رابښکاره کېدو........ خیر...... یوه لاره خو شته...... زهٔ به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضي شي؟ زهٔ به چاته د خپلي لمني د پاکۍ ثبوت ورکوم چي دا زما خپل زویي دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی......... یا زهٔ دا لاره نه شم خپلوی...... زما غیرت ماته دا اجازت نه راکوي.

په هغه ما ځیګر کله چي ما له دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کي مي د خپل مور او ګونډیانو ښځو ته تول حال ووئیل. یوې ګونډې راته وئیل چي ولي خوري؟ د یتیم خانې واکداران څه مړه وو. خدای خبر نوریې هم څهٔ څهٔ راته ووئیل خو مور مي ډېر په درد سره دا خبره وکړه چي....... زما خو له دې خیاله لا ترا خیږي......... په دې خبره زهٔ ډیره فکر منده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا ماته هم له دې خیاله ترا نه راځي؟ بیا مې مور ته ووئیل چې کشکې ما دا کار نه وای کړی....... خو اوس هیڅ کېدای هم نشي....... او به له سره تېري شوې. زۀ له خپله واکه ووتم او د ټولو په مخ کې مې چغې شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه یوې ګونډې دا اووئیل چې! اوس یې مکارو او ښکو ته وګوری....... مور چې زما دې حال ته وکتل نو یې په غیږ کې ټینګه کړم او ډاډګیرنه یې راکړه راته یې اووئیل چې زویه! ته ځوانه یې....... د یوه ماشوم د پاره خپله ځواني مه خرابوه، او بیا دا ضروري ده چې ستا دا دویم خاوند ستا زویې نه کړې قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دې ټول ژوند او روښانه سباوون پروت دی........ یو ماشوم پرېږده ته د ډېرو ماشومانو مور جوړېدی شې.

خو بیا هم هغه زما اول اولاد ؤ. هغه په ما ډېر ګران ؤ ماته دا کار نه ؤ پکار چې ما کړی وای....... ما خو دا کار په خپله خوښه نه ؤ کړی...... دې ماشوم زۀ هیڅکله هم نه وم ځورولې.......... ما له دۀ ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار وار وئیل زۀ دې کار ته مجبوره کړم......... لاکن د هغه هم قصور نه ؤ. کله چې ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق ؤ چې هغه دا غوښتنه وکړي، که زۀ د هغه په ځای وای نو کېدای شي چې ما هم داسې غوښتنه کړې وای.......... هو! که زما د خاوند هم یو اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد ګڼلای.......... خپل د اولاد غوندې به مې مینه ورکوله......... د هغه دا مطالبه خپل په ځای ټهیک وه......... لکه څنګه چې هغه اووئیل چې! زۀ د بل اولاد په دې کور کې نه شم ساتی. هغه دوې ورځې کومې چې ما د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې........ په اخري شپه ترډېره خبري رواني وې داسي نه چي دا زموږ د میني او ارمانو خبري وې....... نا.... بلکې خبري دا وې چي هغه د بل اولاد په دې کور کي نه برداښتوو. او ما چپه خوله دا اورېدل....... اخر مي ورته اووئیل چي ته راته لاره وښایه....... ته یې یو درملنه په لاس راکړه؟

زما خاوند اول خو تر ډېره چپ ؤ بیا یې راته اووئیل چي زما په هیڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې....... دا ستا کاردی هر څه چي کوې خو دا مي واوره زۀ په دې کور کي خپل اولاد لیدل غواړم د بل نۀ.

هغه چي هم یوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې...... په هغه شپه هغه زما خوا ته په مینه کتل هم نه لکه هغه چي له ما په ډېره لویه ګنا خوابدی وي........ زموږ د وادۀ صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوابدی تېري شوي وې...... هغه غوښتل چي څومره زر کېدای شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چي وتی نو یې راته اووئیل چي مابنام زۀ دا ماشوم په دې کور کي نه ووینم. پوهه شوې.

نه پوهېږم چي څنګه زما زړۀ ومنل حالانکې په دې کار کي زما هیڅ اراده نه وه چي زۀ به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مي دلاسه ونیوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو ؤ، هغه په خپله تللی شو بس دغۀ یو بد ؤ چي هغه پخپله تللی شو. دا ډېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه......... د شپې د خوبه هم نه راویښې دی........ اوس هغه زۀ نه څورولم خو زۀ په دې کار کولو مجبوره وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټرام (بس) تـر اډې پـوري پـه پښـو ولاړو....... مـا هغـه تـه ځيلـۍ او ښـکلي جـامې ورپـه غـاړه کـړي وې. هغـۀ جـامې کـومي چـې زمـا اول خاوند زمـا لـه طلاقـه ځـو ورځـي مـخ کـي د دۀ دپـاره جـوړي کـړي وې....... مـا چـې کله دۀ تـه جـامې ورپـه غـاړه کـولې نـو پـه خيـال کـي مـي دا راغلـو چـې اې ښـځي! اوس ولـي دې ماشـوم تـه نـوي جـامې ورپـه غـاړه کـوې؟ زمـا زړۀ نـه ومنـل. مـا د هغـه وېښـتان هـم جـوړ کـړي ؤ هغـه ډېـر ښائسـته ښـکاره کېـداى....... پـه يـوه لاس مـي د دۀ لاس ټينـګ کـړى ؤ او پـه ا بـل لاس مـي ټکـرى پـه سـر ټينـګ کـړى ؤ. زۀ کـراره کـراره روانـه وم اوس د زغـرد تللـو تـوان زمـا پـه پښـو کـي نـه ؤ...... دا اخـري وار ؤ چـې د هغـه لاس زمـا پـه لاس کـي ؤ. دوه درې واره يـې د کولچـو غوښـتنه وکـړه خـو مـا بـه هـر وار ورتـه وئيـل چـې لـږ صبر شـه چـې پـه ګـاډۍ کـي کښـېنو نـو يـې درته اخلم..... هغه زما خبره ومنله.

دا اوس د يـو ځـو ورځـو مـخ کـي د يـو اس پښـې د مـردارو اوبـو پـه يـو ډنـډ کـي نښـتي وې او خلـک تـرې را چاپېره وو هغـه ماتـه پـه ضِـد شـو چـې مـا پـه غېږ کـي ورپورتـه کـړه زۀ يـې ګـورم چـې هلتـه څـه دي؟ مـا هغـه خپـل پـه اوږو کښـېناؤ هغـه وکتـل چـې د اس پښـې پـه ډنـډ کـي نښـتي دي لـه ورانـۀ يـې وينـي روانـي دي کلـه چـې مـي ځمکي ته کى نو يې راته او وئيل؛ مولا مولا اس ويني دى.

مـا ورتـه وئيـل هـو زړګيـه! هغـه خپـل د مـور خبـره نـه منلـه ګـوره چې اوس خوږ شو.

د ټـرام (بـس) تـر اډې مـي راوسـتى د سـهار وخـت ؤ پـه ټرامـو (بسـو) کـي ډېـر زيـات خلـک وو. د نيم سـات انتظـار وروسـته پـه يـوه بـس کـي ځـاى راتـه مـلاؤ شـو. د بـس د راتـګ نـه مـخ کـي ماشـوم ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهیر ؤ، زۀ هم ستړې وم....... هغه څو ځلي دا پوښتنه وکړه چي مولا مولا ګاډی ولي نه لاځي.... دلته سیان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئیل چي اوس ګاډی راځي په ګاډی کي چي کښېنستو نو به شیان درته واخلم. په اوه (۷) نمبره ګاډی کي کښېنستو او تر مېدان شهه پوري راغلو. په ګاډی کي زما یاد دي چي ماشوم ماته وئیل چي مولا موز څیلي ځو؟

نی ولي ما ورته ووئیل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خدای خبر چي په ضد او که نا خبریې راته ووئیل چي د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو....... ورته په خشم شوم چي زړګیه! ته ډېري خبري کوې اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چي شیان نه درته اخلم.

اوس زۀ فکر کوم چي د ماشوم زړۀ مي ولي ازار کړو؟

ولي مي هغه چپ کړو؟ ولي مي د هغه معصوم زړۀ مات کړو؟

کله چي زۀ له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړی ؤ چي تر هغو پوري مي دی ځای ته نه وي رسولی زۀ به دۀ ته هیڅ هم نه وایم....... زۀ به په مینه ورسره خبري کوم......... اوس ګوره څومره افسوس راځي هغه به څۀ سوچ کړی وي چي زما په خشمېدو تولله لار غلی ؤ او د ګاډی د منشي سره په خبرو اخته شو کوم چي هغه دی د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه جوړول.

په مېدان شهه کي چي کله له ګاډی راکوز شو نو هلته هم په خندا ؤ. په مېدان شهه کي د پښې د ایښولو ځای نه ؤ....... ګیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل....... اوس نو فکر منده شوم چي په ماشوم څه وکړم؟ لږ ساعت روانه وم زما د خياله چي نيم ساعت به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زۀ د مېدان غاړي ته ورسېدم له جېبه مي لس (۱۰) شاهي (روپۍ) را اوويستې او ماشوم ته مي ورکړې....... هغه حيرانه پرېشانه ماته کتل ولي چي هغه تر اوسه په پېسو څۀ څيز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کي يوه سپين ږيري د خټکي زښي خرڅولې........ ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چي زۀ وګورم چي زما زړګی څه څيز اخستی شي که نۀ؟ ورشه هغه شيان واخله.

ماشوم پيسو ته وکتل بيا يې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چي څيز څنګه اخستل کېږي....... تر اوسه ما دی په دې کارو نه ۇ پوه کړی. هغه رډ بډ ماته کتل....... توبه خدايه څنګه کاته يې ۇ داسي معلومېدو چي سم دستي به مي زړۀ له کوګله راووزي.......... زما طاقت سوکه سوکه په ختمېدو ۇ........ ما د هغۀ د کتلو تاب نه درلود...... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زۀ ښه پوهېږم.

هغه داسي راته کتل لکه چي يوه پوښتنه کوي ما د خټکي د زښو خواته اشاره وکړه چي ورشه دا پيسې ورکړه او ورته وايه ماته زښي راکړه...... هله شاباش.

ماشوم زښو ته وکتل او ځان يې د ژړوندوکي غوندي کړو او اوويل چي زۀ زوني نه اخم زۀ تسمس اخم....... زۀ يې پرېشانۍ ته واچولم....... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مۀ که! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول...... زۀ اول لا په سکروټو اوښتم....... ما په څه زيار په زړۀ ډبره ايښې وه که ماشوم ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه....... لاکن ماشوم نه ژړل زۀ خپله وار خطا وم...... نه یم خبره څنګه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زړګیه! د هغه سره کشمش هم شته ورشه چي څه دي زړۀ ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږ کي واخستی تر نالی مي واړوئ بلکې د سړک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم........ ما د هغه لاس پرېښودو ورته مي اووئیل هله شاباش چي ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق ؤ په دا وخت په سړک (واټ) یو موټر هم نه ؤ..... موټر خو لا پرېږده رخشه هم نه وه چي د ماشوم د لاندي راتلو خطره وي........ ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوګرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زړګیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سړک (واټ) تر مینځه لا نه ؤ تللی چي د بس هارن مي تر غوږو شو..... زۀ له ویري راپاڅېدم او په هله مي ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږ کي مي راواخستو....... د لېونیو غوندي تر بس پوري ورسېدم. په خولو کي لوښته بوښته شوم...... بدن مي ټول په رپا ؤ. ماشوم وئیل چي مولا څه وسو؟

زما زړۀ راډک شو او مي ورته اووئیل چي! هیڅ نه زړګیه خدای مه که تۀ تر ګاډی لاندي کېدې.

ژړا تر خولي راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زۀ تېجه منده کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ماشوم دا نه وای وئیلي نو زما هېر ؤ چي زهٔ د کوم کار پسي راغلې وم....... لاکن د ماشوم خبري زهٔ بیرته خپلي ناپاکي ارادې ته تیاره کړم ما د خپلو سترګو او ښکي پاکي کړي نه وې چي ماته د خپل خاوند خبره رایاده شوه.........که هغه نن ماشوم په کور کي ولیدی نو خدای خبر چي پر ما به څه قیامت راځي........ ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول ؤ چي ما د دهٔ په ښائسته ښائسته سرهٔ سرهٔ اننګو کړی وو. ماشوم مي په ځمکه کښته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئیل. ورشه دې ځلي تېز ولاړ شه او ګوره چي د ګاډی لاندي رانه شې. په سړک (واټ) دې ځلي بیا هیڅ قسم موټر یا رخشه نه وه چي د ماشوم ځني خطره وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړوکي وړوکي پښو ډېر په تیزۍ سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چي داسي نه نوک ووهي. څنګه چي د سړک (واټ) په ابله خوا ورسېد و نو دلته زما د بدن وینه وچه شوه دا رښتیا ؤ چي ما هغه دلته د پرېښولو دپاره راوستلی ؤ....... زما په دا وخت هغه حال ؤ کوم چي د غله وي چي پر موقع نیول شوی وي......... ما ته د هغه ورځي احساس وشو په کومه ورځ چي ما د خپل اول خاوند د سدرۍ (واسکټ) جېبونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زهٔ په خولو کي لمده خیشته شوم او له شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.......... ډېر په خوارۍ چي مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زښي خرڅولو والا ته رسېدلی ؤ. زما کار دلته ختم شو......... زهٔ په خپله ناپاکه کارکي بریالۍ شوې وم.......... ماشوم په خېرسره د سړک (واټ) دویمي غاړي ته رسېدلی ؤ او ما دا فکر وکړو چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خو له اوله سره ماشوم نهٔ ؤ........ اخري ځل چي مي کله ماشوم ته وکتل نو داسي لکه پردی ماشوم چي وي ما په دې وخت کي داسي محسوسول لکه يو تور خطرناک حبشي چي ماته ګوري...... زهٔ په دا وخت کي په وېره کي مبتلا شوم او په تېزی سره تردوو کوڅو راتېره شوم. بيا مي فکر وکړو بايد چي زهٔ د کوڅو ترشا په پټه پټه روانه شم...... ډېر په ازيت سره د يوې کوڅې تر سره رسېدلې وم چي يو موټر زما تر څنګ ودرېدو، زهٔ له وېري په کپ شوم او په خيال کي مي دا راغلو چي کېدای شي چي پر چوک باندي زهٔ يو پوليس په شک من نظر ليدلې يم او کله چي زهٔ له چوکه د دې کوڅو خوا ته راغلم نو دې پوليس په موټر کي زما څاری وکړو او اوس دا دی ما نيسي.

نه پوهېږم چي ولي مي شاته موټر ته وکتل څه خلګ له موټره راکوز شوي وو او موټروان ته يي خپله کرايه ورکوله........ په ما کي بېرته ساه راغله او يو خيال هم راغی........ زر د موټر خوا ته روانه شوم په موټر کي کښېنستم او په زوره مي دروازه رابنده کړه....... موټروان له ځان سره وښېدی او موټر يي روان کړو........ په دې وخت کي زما د ټکري پلو د موټر په دروازه کي راغلی ؤ......... لاکن دومره وس نهٔ ؤ راکي چي ما پلو راکښلی وای......... بښه د ډېر مزل وروسته چي زړه مي لږ په ځای شو نو مي په کراره د ټکري پلو د موټر له دروازې راوکښی....... په چوکۍ مي سر کښېښودی او په ارامه کښېنستم.

او د شپې تر اخره پوري ما د خاوند څخه د موټر کرايه نهٔ کړه وصوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربنتونی عاشق

میرزا جعفر ډېر زهین او قابل طالب علم ؤ........ هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهني هم زيات شوق درلود....... په دې يې په هر ځای کې به يې مېخونه ايستل او په اوږدو بحثونو به سر شو........ د هغه دا ارمان ؤ چي هغه يو لوی عالم فاضل جوړ شي او بيا د دولت په يوه اهمه چوکۍ باندې کښېني.......... واقعتاً هم هغه تش د يوې لوړې چوکۍ د پاره دومره درس وئيلو.......... ګني که نن ورته د عام بابو يوه چوکۍ ملاوه شوې وای نو خدای خبر چي کله به يې زد کړه پرېښې وای........... لما څخه به يې د فلسفې درس اخستی............ حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بيا هم موږ لکه دوه همزولي ملګري بې تکلف او خواږه ؤ....... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسيع مطالعه کوله....... او دا وسيع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه.........په دې به زۀ د دۀ ډېر شکرګزار وم او د هغه په مرسته کولو کي ما هيڅ يوه بهانه هم نۀ کوله.

له څو ورځو راهيسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبري به يې څېړلې........ په دې فکر چي داسي نه وي چي د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دۀ حوصله افزائي وکړه او يوه ورځ مي بلا تکلف ورته او وئيل چي! ميرزا صاحب مۀ شرمېږه څه چي دي راته يې او وايه؟ که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وادهٔ مسئله ده نو زهٔ به پخپله په مرکه وګرځم او د وادهٔ مسئله به درحل کړم.

هغه ما ته وکتل او د یوې سړې اسویلی سره یې راته اووئیل چې! کشکي داسې کېدای شو............. وروسته د خبرو څه دا څرګنده شوه چې دهٔ خود فلان الدوله لور په حافیظیه کې لیدلې ده او زړهٔ یې پرې بائللی دی....... هغهٔ هم دی خوښه وي او د مینې عهدوپیمان یې هم په منځ کې شوي دي........ خو د وصال هیڅ لار نهٔ معلومېږي........ ولې چې فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله یوه نازولې لور هیڅ کله هم و یوه وږي، لڅ طالب علم ته نهٔ شي ورکولی.

زهٔ پوهېدم چې میرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نهٔ شوه ملاوه نو په ژړا ژړا به ځان و مرګ ته وسپاري....... په دې وجه زهٔ ودې صورتحال ته سنجیده شوم.......... میرزا ماته وئیلې ؤ چې زما معشوقه له ما سره دومره مینه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را په ګوته شي نو هغه بې له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي....... کله چې ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جګ جګ ودرېدل. او په دې فکر شوم چې د نفس شېطان یو نېک او عالم ځوان څومره په اسانۍ سره خطا باسي او بې حیائي ته یې تیار کړي.

زهٔ پټه خوله شوم.......... د میرزا رنګ ورځ په ورځ زیړ اوښتو او کمزورتیا یې هم په وجود غالبه شوې وه.......... د دهٔ په درس او بحث ومباحثې کې دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائره هم ددهٔ تر معشوقې پورې محدوده وه........... زما تر وسه چې څومره کېدای شو ما دی د دې کاره راګرځولو پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره کوشش اوکړو........ دی مي له هغو خطرو څه خبر کړو چي ودۀ ته وروپېښي دي............ خو زما په خبرو به يې نور هم د عشق په سمندر کي غوټې وهلې.

ميرزا چي دا وکتل چي زما هيڅوک مرسته او کومک نه کوي او نور مي هم له دې کاره راګرځوي نو بيا به له ما هم پټېدی.......... زۀ ډېر غمجن وم چي يو ښه دوست او شاګرد مي له لاسه وځي....... ما ته داسي رامعلومېدو لکه چي ما خپله د يو قابل طالب علم د پاره د درس دروازي بندي کړې. او زۀ خپل ضمير هر وخت په دې خبره ملامتولم....... اخر ما هم زغم له لاسه ورکړی. زۀ را ولاړ شوم د ميرزا د بېرته راوستولو د پاره د داسي ګناه په کولو اماده شوم کومه چي په يوه حال کي هم د معافي لائقه نه وه. ما ميرزا ته حال ورولېږلو چي هغه خپله معشوقه زما کورته راوستی شي.

ميرزا تر دوو وروځو پوري زما په کور کي مخ تورو ی...... لاکن زۀ خوشحاله وم چي ميرزا يو وار بيا په هغه جوش او جذبه درس ته توجه ورکوله او زۀ به تر نيموشپو پوري د دۀ د سوالو د ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله د غسي تېر شول.......... ميرزا به هر وخت خپله معشوقه زما کورته راوستله او د څو وروځو د نفس د تسکين پوره کولو وروسته به يې بېرته بوتله.

يوه ورځ دا خبر راغی چي د فلان الدوله لور مړۀ شوه......... ميرزا ته چي کله دا معلومه شوه نو په بد حال شو.......... کله به هغه د يو ماشوم غوندي کوم چي د مور په غېږ کي سر کښېږدي او په ژړا سر شي او کله به د هغي زمری

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونـدي د كـومي چـي ماشـوم زمـری بچـی کـوم (صـیاد) ښـكارزن پـټ كـړی وي د يـو وحشـيت او د درنـدګی انځـور بـه يـي مخـې تـه راغـی........ پـه يـوه جنـوني کېفیـت کـي بـه مبـتلا شـو....... داسي عاشق به شايد چا لېدلی وي.

سـهار ماښـام بـه د فـلان الدولـه د لـور و قبـر تـه ناست پـه ګېريـان بـه يـي راړولـي ؤ........ د ميـرزا د معشـوقې و وروڼـو تـه حـال ورسـېدو.....يوه ورځ مـي تـر غـوږ شـو چـي د ميـرزا د معشـوقې وروڼـه د ميـرزا پـه مـرګ پسـې دي........ زمـا پـه فكـر كـي يـوه خبـره هـم نـۀ راتلـه چـي ميـرزا پـه دې خبـره څنګـه خبـر كـړم.... زۀ پـه دغـه سـوچ كـي وم چـي د كـور دروازه وټكېـده....... زۀ ورولاړ شـوم او دروازه مـي خلاصـه كـړه......... يـوه ښـځه دبانـدي ولاړه وه او راتـه يـې اووئيـل! زۀ د ميـرزا معشـوقه يـم او دلتـه ستاسـو كـره د ميـرزا سره په څو څو واره راغلې يم.

زۀ هــك پــك لكــه بــت پــاتې شــوم......... زر مــي د دې د ټكـري پلـو راټينـګ كـړو چـي داسـي نـه چـي ښـاپيری وي او رانـه وركـه شي.......... مـا تپـوس ترينـه اوكـړو چـي تـۀ خـو مـړۀ شـوې وې؟

هغـې پـه ځـواب كـي راتـه اووئيـل چـي پـه اصـل كـي زۀ د فـلان الدولـه لـور نـۀ يـم بلكـه زۀ د هغـې مـړې پيغلـي د رضـاعي مـور (دايـه) لـوريـم...... مـا ځـان ميـرزا تـه پـه كسـته پـه پـرده كـي كـړی ؤ......... اوس زۀ غــواړم چــي هغــه تــه رښــتيا حــال اووايـم........ زۀ د ميـرزا دا حـال نـۀ شـم ليـدی......... تـۀ د هغـه روحـاني پـلاريـې تـۀ زمـا پـه دې هكلـه مرسـته اوكـړه......... مـا هغـه كورتـه دننـه راوسـته او پـه كوټـه كـي مـي كښـېنوله او ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مي وئيل چي ! زۀ تر څو نه يم راغلی تۀ به نۀ ځې، زۀ ځم ميرزا ګورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نزدې په لاس راغی......... ما هغه کورته راوستو او له هغه مي پوښتنه او کړه چي! که چېري ستا معشوقه ژوندی وي نو څه راباندي خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل.......... خو ما بيا خپله پوښتنه ترېنه او کړه چي! که چېري ستا معشوقه د فلان الدوله لور نۀ وي او هغه ژوندی وي نو ستا په خيال څنګه به وي؟

د هغه سترګي رڼې را وختلې......... په دې حال کي د دۀ معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا يې ورته او وئيل چي! ميرزا جانه خفه نۀ شې ما له تا سره ټوکي (شرارت) کړي وې.......... زۀ ژوندی يم. د ميرزا د مخ بڼه بالکل غائبه شوه.......... هغه بې سوده شو.........او پر مځکه ولوېدو......... چي کله په سود کي راغی نو يې خپلي معشوقې ته او وئيل چي ځه! زۀ له تا سره مينه نۀ کوم.

څو ورځي پس مي د ميرزا څخه دا پوښتنه او کړه که ستا هغه نۀ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زۀ ستا په دې حرکت نۀ شوم پوه؟ دۀ په ځواب کي راته او وئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم وي زما عشق رښتونی ؤ....... که داسي وخت راغلی وای نو ما به دا خپل سر هم ترې قربان کړی وای خو دا رښتيا دي چي زما د فلان الدوله د لور سره رښتونی عشق ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

هو شنګ د ځلور کلو ؤ.......... د مور ناز به سهار دی د خوبه راپورته کولو او د پلار شفقت به دی ماخوستن په خوا ره خوب او ده ولو...... کله چي به هغه د مکتب څخه کورته راغی نو مور به په مینه ښکلولو او پلار به د دۀ ښکلي سرۀ وېښتان په مینه مینه سمولو........ دۀ چي به د هرڅيز خواهش کولو هغه به دۀ ته سم دستي راوړل شو........ ولي چي دی د مور او پلار يوازنی نازولی زوی ؤ.

هر ماشوم فطرتي د مور سره مینه لري....... په خاصه توګه بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشنګ تر نورو ماشومانو ډېر زيات نازولی او موريې تر نورو مېندو ډېره بااحساسه او مهربانه وه.......... په کومه ورځ چي د هوشنګ لاس مات شو نو د مور ساه يې تر حلقه راغله........... د پلار په سترګو يې تياري خورې شوې.......... په ټول کور کي داسي ماحول جوړ شو لکه مړی چي شوی وي.......... هوشنګ په لوبو کولو کي لېږغوندي بې احتياطي کړې وه لاکن په کور کي سم د ويرانځور ښکاره کېدای.......... څو مياشتې هوشنګ کراړ پرکټ پروت ؤ.......... په کومه ورځ چي (شکسته بند) سکيندې والا د دۀ د لاس پټۍ له مزغي څخه خلاصه کړه نو د دۀ لاس بالکل جوړ ؤ......... هيڅ درد يا نور تکليف ورته نۀ ؤ....... تردې پېښي وروسته د دۀ په زړۀ کي دا احساس دومره زيات شو چي د دۀ مور د دۀ سره ډېره زياته (بې کچه) مينه کوي. نو دۀ ته هم په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په لوبو کي د احتياط څه کار واخلي.......... داسي نه چي يو ځل بيا د دهٔ مور له ډېري پرېشانۍ سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغی او د لوبو کولو پس چي به د هر څه نه فارغه شو نو به يې د خپل د درس يو کتاب راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به يې لوستلو............ د دهٔ سترګي چي به کله د مور په څهرې ولګېدې نو په زړهٔ کي به يې يو داسي اطمينان راغی لکه چي د دهٔ د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنيادم نه وي...... په خاصه توګه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړهٔ ډاډمن شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه ؤ.......... خو دهٔ ته د مور مينه تر هر څه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د دهٔ مور او پلار د دهٔ د مکتب هر ضرورت ورپوره کړی ؤ. نو په دې وجه دی د مکتب په خپله ټولګه کي ډېر لائق ماشوم ؤ. او بلـه دا چي د دهٔ په تربيه کي د دهٔ مور او پلار د ډېر احتياط څخه کار اخستی نو په دې وجه دی په دې کم عمر يعني ماشوم توب کي ډېر نېک او باسعادت ماشوم ؤ.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادۍ او د ازادۍ د اهميت څخه ښه خبره وي.......... خو هغه د ظالم (صياد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ ګفتار بلبل کوم چي د خپل ګل جانان په ياد کي په خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي.......... او هغه ته دا نهٔ وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دی او د دهٔ دا ښکلی ګل چي دی په مئين دی هغه به تيت و پرک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ماشوم چي د مور په غېږه کي يې د ميني شپې سبا کړي وي...... چاچي د مور د ميني د ډک ګفتار پرته يې بل هيڅ نه وي اورېدلي...... د خوشحالۍ او کاميابۍ پرته يې هيڅ نه وي ليدلي. هغه څه خبر ؟ ولي چي د ژوند په تماشو کي څه عجيبه وېرونکي منظرې هم ليدل کېږي.

د هوشنګ مور ناروغه شوه.......... ناروغي يې دومره زياته شوه چي طبيبان هم ورته عاجزه شول.......... کومه څهره چي به د ګل ګلاپ غوندي سرۀ وه، د زعفران په شان زېړه شوه......... هغه له نوره ډکي سترګي په کوم کي چي د هوشنګ د سترګو نور ؤ هغه د يوې تتي ډيوې په څير په پړکا وې.

د شپې هوشنګ د خپلي مور و څنګ ته ناست د مور د سر د وېښتانو سره يې ځان مشغول کړی ؤ........ کله به هغه د مور زېړ مخ ښکل کړو او کله به يې لاس په خپله سينه کېښود.......... دا د دۀ په خيال کي هم نه ؤ چي دی به له خپلي نيازيني مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به يې د مور بغېره په هجر کي تېرېږي....... خو د دې باوجود دی نن ډېر غمجن ؤ.

مور ته څۀ پته ده چي هغه ماشوم کوم چي د مور د ميني محتاج وي او هغه د دې پاکي سپېڅلي رشتې څخه جلا کول د خدای په کومو مصلحتونو کي دی........ مور ته څۀ معلومه ده چي بنيادم د شباب په عروج کي له دې دنيا سترګي پټي کړي او بل سل کلن ژوند کوي...... داسي بې شمېره سوالونه شته چي مور يې د ځواب په لټون يو ، او داسي سوالونه به نور هم خامخا مور ته په مخه پخپل فکر کي راځي........ خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه مور ته نۀ معلوم دي او نۀ به کله را معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي.......... د خدای په مصلحتونو یو انسان نهٔ پوهېږي او نهٔ به پوه شي.

د مور سترګي پر هوشنګ وچي ولاړي وې.......... ناڅاپه لکه د تودو اوبو را وخوټېدې او د هوشنګ په غم کي وبهېدې........ اخري لفظ چي د دې له خولې څخه ادا شو هغه د.......... هوشنګ نوم ؤ.

هوشنګ د مور سوړ وجود ډېر وښوروی خو هغه څه پوهېدی چي د دهٔ مور اوس کله هم دهٔ ته غږ نه کوي.......... هغه نه پوهېدی چي د دهٔ مور د دهٔ د پوښتني ځواب ولي نه ورکوي.......... هغه صرف دا لیدل چي د هغه پلار ژاړي او په کور کي ماتم جوړ دی، او د دهٔ مور په خوا ږه خوب ویده ده.

کله چي خلګو اولیدل چي هوشنګ د مور د سینې نهٔ جلا کېدای او په ژړا یې د ټولو زړونه تر حلقه را وستلي ؤ نو یوې ښځي په زوره دی د مور د سینې جلا کړی او بلي کوټې ته یې بوتی.

خاوره ټول خپل ځان ته غواړي...... هغه دا نهٔ ګوري چي دا ځوان دی که زوړ، رنګ نسل، امیر غریب د هیچا پروا نه لري. ټول خپل په وجود کي رانغاړي. د هوشنګ د مور اخري ارام ګاه هم په خاورو کي جوړه شوه.

هېرېدل هم د خدای یو عجیب څیز دی. که دا یوې خوا ته لعنت دی نو بلي خوا ته نعمت هم دی. که زموږ د هېرولو عادت نه وای نو موږ به هم د خپلو قریبانو سره په څنګ کي د خاورو په غېږ کي په خوا ږه خوب پراته وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوشنګ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل تر وسه زيار وګالی. د هر چا چي څه په وس کېدو هغه يې ورسره کول. چا به کورته بوتی او ښه ډول ډول خوراکونه به يې ورته کنبېښودل....... چا به نندارتون (سينما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خو د هوشنګ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې ډېزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زار لا د ده په زړه کي خپل تريخوالی نه و ښکاره کړی چي دی دي د مور بېلتون هېر کړي....... ده هر وخت د مور په بېلتون او غم کي معصومي اوښکي تويولې.

هغه د دنيا د اسرار په لټون کي بوخت فلسفي چي د دې دنيا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرګ به يې خامخا له سترګو اوښکي درومي. هغه ماشوم چي د ژوند پنځه سپرلي يې هم لا نه و ليدلي د داسي حادثې ليدلو پس څنګه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنګ پلار د مال و دولت څښتن و. د هېرېدلو زاريې په ختهه کي شامل و........ هغه په يو کال کي خپله ګرانه مېرمنه هېره کړه، او يوه بله ښځه يې کورته راوستله......... تر کومه چي دا دويمه ښځه نه وه راغلې هوشنګ په مور پسې ډېر غمجن و. نو چي کله ده دا وليدل چي د ده د مور په ځای بله ښځه راغله او د ده د مور ځای يې ونيوو خو د ده پلار هم هغه رنګه د ده سره مينه کوي نو زړه يې څه ډاډمن شو.

د ده دا خيال و چي دا ښځه به خاص زما د مور غوندي وي. په دې به ده دې ښځي ته (مورکۍ) وئيلې، او د هغه وخت په انتظار شو چي دا ښځه به هم ماته د مور غوندي بې کچه مينه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یو داسي نفسیاتي حقیقت دی چي سکه مور د خپل اولاد روښانه سباوون او خوشحالي ګوري........ خو مېره د بنزیانو سباوون تاریک ګوري......... د هوشنګ چي کومه توقع د دې دویمي مور څخه وه، افسوس هغه پوره نه شوه........ دهٔ چي به څو مره دې مېرې ته ځان ورنږدې کوو هغې به هو مره د ځانه لري شړلو. دهٔ د دې ښځې د میني د حاصلولو هر ممکن زیار وکښی. خو هر وار به ناکامه شو........... په یوه معصوم ماشوم کي د یوه پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحیت چېري وي؟

یو ازې د وجود ناروغي انسان نهٔ کمزوره کوي بلکه زهني ناروغي هم د انسان په صحت ډېر زیات اثر اچوي.......... په دې سوب د هوشنګ زهني رنځ و ملال دی د ناروغۍ سره مخامخ کړی.

اوس خو هوشنګ د اول غوندي د لوبو کولو او خوش مزاجۍ نه لري شوی ؤ......... په کور کي یې زړهٔ تنګېدو او په مکتب کي خو به سبقونه وربانديي بوج شول......... په دې وجه د کور او مکتب څه لري په یو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نر د ښځي څخه زیاته بې وفا وختي....... د هوشنګ د پلار زیاتره وخت به د خپلي ښځي سره تېرېدو.......... هغه د هوشنګ په زدکړو (تعلیم) او تربیه توجه ورکول پرېښودو........... دا ؤ چي د هوشنګ و مېرې ته موقع په لاس ورغله او هغې به د هوشنګ ماڼه (شکایت) و خاوند ته کولو.

یوه ورځ یې تر دا پوري اوویل چي دا څنګه ماشوم دی چي تر اوسه یې مور نهٔ ده هېره کړې.......... بس نوره زهٔ له دهٔ بېزاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــوم......... زۀ د دۀ پــه زګېــروي د دې کــور خوشــحالی نــه شــم بربادە ولی.

پـلار بایـد چـي دی پـه مینـه پـوه کـړی وای خـو سـر لـه هغـه نـه یـې پـه دۀ مـخ راوا ړلـو او خبـنـم یـې ورتـه اوکـړو......... د ماشـوم زړۀ معصـوم دی څـه د ډېـري جـوړ خـو نـۀ دی........ د پـلار سـختي دی دې تـه مجبـوره کـړی چـي کـومي خبـري دۀ پـه زړۀ کـي سـاتلي وې هغـه یـې لـه خـولې څخـه راویسـتلې او ړۀ بـډ یـې پـلار تـه مـخ راوا ړوی او ورتـه داسـي ګویـا شـو چـي! کلـه چـي زمـا مـور ژونـدی وه نـو تـۀ کلـه هـم لـه مـا څخـه خفـه شـوی نـه وې. او اوس چـي زمـا مـور مـړۀ ده نـو تـۀ هـر وخـت لـه مـا خفـه یـې......... اوس خـو تـا لـه مـا سـره مینــه کــول هــم پرېښــې ده......... ماتــه د خــوراک د پــاره د وچــي ډوډی تـوکړې رارسـېږي....... زمـا جـامې څیـري شـوي دي، او تـۀ لـږ هـم دا فکـر نـه کـوې؟ زۀ چـي څـومره د نـوي مـور سـره مینـه کـوم دا هغـومره مـا لـري شـړي....... زۀ چـي کلـه د هغــې و لـور ننوکی تـه ورنـزدې شـم هغـه مـا لـه دې کـاره را وګرځـوي.......... بیـا هـم تـۀ ماتـه بـد رد وایـې....... لـه ډېـره غمـه د هوشـنګ پـه سـترګو کـي اوښـکي ښـکاره شـوې........ لـه ډېـره غمـه یـې پـه سـترګو کـي د اوښـکو پـه ځـای ویـنـي راغلـې....... هغـه شـپه دۀ ډېـره نـاکراره تېـره کـړه........ داسـي لکـه چـي پـه سـکروټو یـې تېـره کـړې وي..... سهار ته یې ډېره سخته تبه وه.

یـوه میاشـت پـر بسـتره پـروت هوشـنګ د نـاروغی سـره د جنـګ کولـو طاقـت بیلـو........ او یـوه ورځ چـي د سـهار سـترګه غوړېدلـه هـري خـوا تـه ګلونـو د شـبنم پـه اوبـو غسـل کـړی ؤ، دلتـه پـر بسـتره پـروت هوشـنګ د تـل د پـاره خپلـي نیمـي سـترګي پټـي کـړې.......

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم **زرګۍ عليخېل**

هغه معصومه غوټۍ چي اوس به ګل کېده او د سپرلي په رنګينو بښه ښکارېده د تل د پاره و شوکول شوه.

ماسپښين هوشنګ د مور په ښنګ کي خاورو ته وسپارل شو چېري چي هغه د تل د پاره د مور په غېږه کي په خواږه خوب اوده شو.

کېدای شي چي دا د دۀ ترټولو لوی ارمان ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات دروازه

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مريمـه درپـه دره ګرځېدلـه! رنـګ يـې داسي زېړ ؤ لکه څوک چي و زکندن ته نږدې وي...... مريمي هم خپـل لـه لاسـه ورکـړی د څهـرې رنـګ لېـري خپـل منـزل تـه روانـه وه....... د افق پـه هـا خـوا د اسمان پـه وسعتو کـي لوېدونکی لمـر د وسـپني غونـدي سـور لکـه اوس سـم دسـتي چـي د يـوې بټـۍ څـه راوتلې وي خپل په چاپېريال کي يې نارنجي رنګ پاشـی...... د مريمي رنګ هم له ډېره کمزورۍ څه تک زېړ شوی ؤ.

لمر ډېر کرار کرار د افق پـه پـرده کـي ځـان پنـاه کولـو....... لـه ډېرو کلو څخه د مريمـي د مـخ سـور والـی د وينـي د کمـۍ لـه سـوبه پـه زېـړ رنـګ بـدل شـوی ؤ........د تهـران لمـر هـم د مريمـي غونـدي د خپلي څهرې بڼه بدله کړې وه.

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مريمـه درپـه دره ګرځېدلـه! د دې د دوو کـالو ماشـوم د دې پـه غېـږ کـي ويـده ؤ....... خـوب او د مـور غېـږه د ماشـومانو د پـاره د يـوه جنـت څخـه کـم نـه وي......... پـه کـوم کـي چـي د دوی معصـومي ارواحـي لـه دنيـا و مافيـا څخـه بې غمـه پـه ډېر اطمينـان سـره ارام کـوي......... دا ماشـوم کـه څـه هـم قېـد ؤ خـو ازاد ؤ.

اې د اسـمانو او د مځکـي پـاکي فرشـتو! تاسـو معصـومه ماشـومان د دنيـا د بـې رحمـه لاسـونو څخـه سـاتی او پـه خپلـه پاکـه غېـږه کـي ځـای ورکـوی.... مريمـه بـه هـم زر خپـل ماشـوم تاسـو تـه درسپاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه در پـه دره ګرځېدلـه! لاکـن یـوه دروازه هـم د دې د پـاره خلاصـه نـهٔ شـوه.......... د یـوه رحـم دل انسـان هـم لـه دې دروازو لـه شـا غـږ نـهٔ راغـی........... د یـوه سـخي هـم لـه دې دروازو څخـه د خېـر لاس نـهٔ راووتـی......... د هیچـا سـره دا احسـاس نـه ؤ چـي دا میـراث مـړې لـه درو ورځـو راهیسـې وږې ده او کوشـنی ماشـوم یـي هـم د لـوږي سـره پـه جنـګ دی.

د مـور زړهٔ بـه تـر کومـه د وینـو اوښـکي تویـوي؟ هغـه وړې وړې تـوري سـترګي کـومي چـي د دې د زېـړ رنـګ ښائسـت وې تـر کومه به ژړېدلې؟

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه در پـه دره ګرځېدلـه! د خلګـو دې رویـې هغـه دې تـه مجبـوره کـړه چـي اوس بـه هغـه چېـري هـم د بـل در ونـهٔ ټکـوي........ د هیچـا د کـور مخـي تـه بـه نـهٔ ودرېـږي......... اوس بـه هغـه د هیچـا د سـر درد نـهٔ جـوړېږي........ خپـل د بـې وسـۍ پـه غږ به د هیچا ارام نهٔ حراموي.

هغـه د شـمیران (ښـار) د دروازې سـره پـه یـوه تـړه بانـدي کښېنسـته........ واټ (سـړک) سنسـان ؤ......... ولـي چـي یـو څـوک هـم د تهـران پـه وچ ځـان خـوړنکي یـخ کـي لـه کـوره نـه راوتـی.......... بـس یـو څـو بـې کـاره مـزدوران د ښـار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره یې کتله.

اوس چـي ورځ ختمـه او ماښـام پیـل شـو، نـو دوی هـم مخـامخ چینکـي هوټـل تـه ننوتـو........ د هوټـل پـرده هـم رایلـه شـوه......... د امیـد اخـري تړون هم مات شوی او د ژوند اخري دریچه هم بنده شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژمـــي ثلوېښــت ورځـــي تېـــري شـــوي دي........... پـــه دې ثلوېښــت ورځــو کــي د يــوې دقيقــې د پــاره هــم مريمــه و انګېټــې تــه نــۀ وه کښېنســتلې......... د دې پــه وجــود کــي چــي د ځــوانۍ کــوم حـرارت ؤ دا پـه هغـه بانـدي ژونـدۍ وه....... اوس هغـه حـرارت هـم په سړېدو ؤ.......... د ژوند اخري بڅرکې هم په مړېدو وه.

کـه هغـه نـر واى نـو هـيڅ کلـه بـه يـې داسـي حـال نـه واى....... هغه به په يوه هوټل يا د يو مال او دولت ښتن ځوان په حجره کي د يخــه څخــه د ځــان ژغورولــو بندوبســت کــړی وای......... خــو هغـه ښـځه وه او هغـه هـم شـل کلنـه ځوانـه ښـځه....... د چـا پـه غېـږ کــي چــي د دوو کلــو ماشــوم ؤ......... کــوم چــي د يــوې لهځــې د پـاره هـم د مـوره نـۀ جلاکېدو......... هغـه چېري تللې شـوه؟ پرتـه لـه هغه منزله د کوم په لور چي دا اوس روانه شوې وه.

د ژمـــي ثلوېښـــت شـــپې تېـــري شـــوي دي.......... کېـــدا ای شي چي ثلوېښت ورځـي نـوري هـم تېـري شـي......... کېـدا ای شـي چــي ســبا يــا دا شــپې ساعته دريــه دره وګرځــي....... کېــدا ای شــي چــي ســبا يــا دا دلتــه د شــميران (ښــار) د دروازې ســره پــه لــوږه او تنده ناسته د مرګ سره په جنګ وي.

خــو دا نــا ممکنــه ده چــي د الله يــو نېــک بنــده راشــي او دا خپــل کورته بوزي.......... د اور ښنګ ته د ژوند ښنګ ته.

اوس خبــره تــردې تېــره شــوه......... تــر کومــه بــه هغــه داســي محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به دريه دره ګرځي؟

پـه دغـه سـوچ کـي وه چـي پـر عـين دا وخت چـي د تهـران رنـګ هـم د لمـر غونــدي نــارنجي شــوى ؤ او د ايــران د غــرو شــاته پــټ شــوى ؤ مريمـي اخـري سـلګۍ ووهلـه......... دې خپـل د ژونـد اخـري سـاه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د ژوند یادګار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چي اوس اوس ویده شوی ؤ د ژمي و یخو ځیلو ته یې وسپاری.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر یوه دروازه خو ورته خلاصه شوه....... هغه هم د جنت دروازه......... زهٔ په یقین نه شم وئیلی خو په دې ضرور خبریم چي دا دروازه د نجات دروازه وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر په دې د حیات ابدي (د تل ژوند) دروازه خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ

پرون شپه زۀ تر ډېره ویده وم.......... ما پښین ته نزدې زما سترګي خلاصي شوې.......... د لمر وړانګي زما د کوټې د دربچو د شیشو څخه خپل زیړ رنګ پاشی.......... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسي ښکارېده لکه د یوې ماه جبیني مخ چي په نقاب کي ښکاري.

د تهران د مني په موسم کي نری باد، تو ند لمر او تک شین اسمانه څخه پرته بل هیڅ یو داسي شی نۀ ؤ چي د سهار ښائست یې پیکه کړی وای..... کله چي د سهار باد د دربچې څخه زما پر مخ ولګېدی نو د خوب ټوله سستي یې را څخه لري کړه، او زۀ د هري ورځني کار د پاره یو ځل بیا چمتو شوم...... هم په هغه وخت لاندي په کوڅه کي یو مانوسه نارینه غږ زما تر غوږو شو

زاړۀ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..........

څلور میاشتي مخ کي مو ږ د شاه عبد العظیم په باغ کي ناست وو....... زمو ږ یو ډېر محترم ملګري ته عجیبه غوندي خیال راغی، هغه وئیل چي که چېري مو ږ اته وا ړه ملګري په یوه محفل کي را غونډ شو نو ؟ دې خیال ته زۀ په دې عجیبه وایم که زمو ږ رنګه دوه ملګري هم سره کښېني نو بـه سم د لاسه جنګ پېل شي.

دا داسي چي دوه لیکوالان یو ځای نۀ شي کښېنستی........ د هر یوه خپله عقیده وي.......... خیر هغه ورځ خو په خیر تېره شوه ولي چي په مو ږ کي دري غیر کسان ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغو کي یو نوموړی شاعر عتیق ؤ. دویم شهناز مطرب (سازنده) ؤ او دریم سیماګر انځورګر ؤ، چي په برش به یې په مړو کي هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چي چیري اتهٔ فنکاران چي په هغو کي څلور لیکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کي به څهٔ څهٔ خبري نهٔ کېږي.

د ډوډۍ وروسته خدائ خبر چي څهٔ خبره وشوه چي زما او زما د افسانه نګار ملګري دوست علي نامق تر منځ یو بحث وځېړل شو.

د نامق عقیده دا وه چي پر انسان چي څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقیده دا وه چي اخلاق او د ژوند اساس پر تربیه باندي اړه لري........ موږ دواړو بېخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نیم ساعت موږ خپل او د نورو ملګرو مازغه خوړلو، خو هیچا هم پر ځان بده نه ولګوله. ولي دوی په دې پوهېدل چي دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل او وئیل خو زهٔ خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مي د دهٔ د دلائلو ځواب وئیلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو ستړي شو او زموږ د بحث هیڅ فیصله نه وشوه........ موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کي هر یوه خپله خبره سپینه کړه نو دا بل به و ټولو ملګرو ته یوه پر تکلفه مړۍ (دعوت) کوي.......... د خوند خبره خو دا وه چي په موږ دواړو کي هر یو ته دا یقین ؤ چي شرط به هغه ګټي.......... ټول لیکوالان دغسي وي........ هغه ته خپله رایه بالکل سمه ښکاري او د بل رایه ورته کمزوره ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په دغه ورځ ما ځیګر موږ په بس اډه کي ناست وو.......... ګېرچاپېره د خلګو رش وو.......... ټول خلګو موږ ته داسي کتل لکه چي دا فنکاران یا ادیبان د بلي دنیا انسانان وي.......... هو هغو خلګو ته دا حق ؤ چي هغوی موږ ته دغسي اوګوري.

موږ په خپله ګپه لګیا ؤ.......... ما وئیل چي د فردوسي غوندي طبعي او فصیح اشعار بل هیچا هم نه دي وئیلي.......... خرم، هومر ته ترجیح ورکوله.......... د عتیق صاحب بیا دا رایه وه چي که چېري موږ د پشکن د شعرو مطالعه اوکړو نو دا به ثرګنده شي چي د هغه کلام بهتر دی.......... رامس بیا د وکټرهیوګو د اسلوب ثخه متاثر ؤ........ د نامق بیا دا خیال ؤ چي په دې ټولو استادانو کي یو هم د امرا ، والقېس پوري نهٔ شي رسېدی......... شهناز بیا خپله سارنده راخستې وه او وئیل یې چي د بهېتوون غوندي سندرغاړي په خپل غږ کي د شاعرانه افکارو ترجماني کړې ده.......... سیماګر انځورګر بیا د خپلي دنیا د تخیل په عقیده کي وئیل چي د انساني احساساتو او جزباتو ترجماني کروز په خپل لاس جوړشوو فنپارو کي ثرګنده کړي دي. هغه د خپل فن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغه خبري رواني وې چي زما سترګي په یو خبر غوښتونکي (فقیر) باندي ولګېدې.......... چي ثیري جامي په غاړه د یو کور د دروازې په پایو (سېړۍ) ناست ؤ......... هم په هغه وخت زما په خیال کي یوه داسي خبره راغله چي ما فردوسي، هومر، پشکن، وکټرهیوګو ، امرا ،والقېس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهېتــوون او کــروز مــي د خپلــو ملګــرو څخــه را خــلاص کــړو.......
ما پر ملګرو غږ کړو چي محترمو زهٔ خپل کار پېلوم.

کوم کار؟

ولــي هغــه شــرط؟ څنګــه نــامق صــاحب تــهٔ فقــر تــه د دنيــا ذليلــه پيشه وايي او دا د انسان لويه بدبختي نه بولې؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه اوکړو.

ماورتــه اووئيــل کــه خبــره داوي نــو زهٔ هغــه مخــامخ ولاړ فقيــر دلتــه راغــواړم او ســتا مــخ تــه پوښتنه ځيني کــوم.......... تــهٔ يــې ګــوره هغــه بــه دا ذليلــه پيشــه پرېــږدي او بيابــه د نــهٔ کولــو قــول هــم راسره کوي.

نــامق پــه زوره پــه خنــدا کي داســي راتــه وکتــل لکــه د هغــه پــه خيال چي ما شرط وبايلو.

زمــا پــر خپــل ځــان دومــري بــاور ؤ ځکــه مــا د هغــه خنــدا تــه توجــه نهٔ کړه ور او ورتــه اومــي وئيــل کــه مــا دا ثابتــه نــهٔ کــړه نــو زمــا ناکــامي د نــامق د کاميــابۍ ثبــوت دی........ هغــه بــه د فقيرڅخــه هــيڅ قســم پوښتنه نه کوي.

مــا او نــامق هغــه فقيــر تــه ورغلــو او هغــه مــي د ځــان ســره دلتــه راوســتو........ما د هغــه ســره تقريبــاً شــل يــا پنځــه ويښــت دقيقــې خبــري وکــړې.......... زمــا خبــرو او منطــق هغــه قائــل کــړو........... مــا هغــه تــه څــه اووئيــل دا ډيــر اوږد بحــث دی. زهٔ ستاســو دښــمن نــهٔ يــم چي ستاســو مازغــه اوخــورم......... تاســو يقــين وکــړی چــي مــا هغــه فقيــر څنګــه لــه دې کــاره راوګرځــوی......... هغــه پــه خپلــه اقــرار وکــړو چــي دا خــو ډيــــره ذليلــه پيشــــه ده.......... ډېــــره ســــتړې او بــــې شــــرمه دنــــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده..........لـه سـهاره تـر مابښـامه د هـر يـو ه مـخ تـه لاس غـزول د چـا پـه وس دي.........کـه ماتـه اوس اوس دوه تو منـه (د ايـران روپـۍ) پـه لاس راشي نـو زهٔ بـه يـو ه عزتـداره پيشـه پيـل کـړم.........زهٔ بـه د کبـاړ کار پيل کړم.

مـو ږ هغـه تـه دوه تو منـه ورکـړې......... هغـه سـم د لاسـه بـازار تـه ولاړی او يـو غټـه ټـوکرۍ يـې واخسـته......... څـه قـران (د ايـران پيسـې) يـې د مـخ پـه جيب کي واچولې او د ښـار پـه کوڅو کـي پـه دې نارو سر شو!

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..............

محمـد علي د دې کبـاړ والا نـوم دی........ هغـه زاړهٔ چمـپلان وچـه ډوډۍ او نـور داسـي د کبـاړ څيزونـه اخلـي او خرڅـوي يــې........ هــره ورځ........ دا د دهٔ کــار دی...... دا سلســله نــهٔ ختمېـدونکي سلسـله ده.......... هغـه هـره ورځ زمـا د کـور لانـدي واټ (سـړک) تـه راځـي. پـه اونـۍ (هفتـه) کـي يـو وار زمـا د سـلام د پـاره کورتـه هـم راشـي........... د ټـولي اونـۍ رو داد راتـه بيـان کـړي......... او پـه کومـه ورځ چـي زهٔ تـر ډېـره ويـده يـم نـو د دهٔ دا خوږ غږ ماله خوبه ويښ کړي.

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو............

اې زمــا ځــوان افســانه نګــار ملګــرې علــي نــامق صـاحب.......... هغـه سـتا پر تکلفـه مـړۍ زمـا نـهٔ هېرېږي کومـه چـي لـه ننـه څخـه څلـور مياشـتي مـخ کـي وه.......... خـو تـهٔ زمـا پـه دې خوشـحالۍ نـه پـو هېږې کومـه خوشـحالي چـي محمـد علي د کبـاړ کار پيل کړو او د خېر غوښتوني څخه يې په خلاصېدو ماته راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقب

تهران یو لوی ښار دی............ ښکاره ده چي د لندن او پیرس غوندي لوی ښار نه دی.......... خو ډېر نوموړي خلګ په دې ښار کي اوسېږي. چي ته ځني نا خبریې......... خو ستا بې خبري د هغه په اهمیت کي څه کمی نه شي راوستی.......... تر ټولو ښه دلیل دا دی چي اقا عاقل الدوله ډېر نوموړی شخصیت دی. او ته دی نه پېژنې........... د دې وجه دا ده چي تهران یو ډېر لوی ښار دی.

تا خو څه د دې زمه واري نه ده اخستې چي د تهران ټول مشاهیر وپېژني........ که ته اقا عاقل الدوله نه پېژنې نو په دې کي د خفګان هیڅ خبره نه ده....... په نړۍ کي ډېر نوموړي خلګ شته چي ته یې نه پېژنې، او که په دې کي ته اقا عاقل الدوله هم نه پېژنې نو دا ستا د شان خلاف هم نه ده......... بلکه تا ځان پخپله د ده د لیدلو او پېژندلو څخه محرومه ساتلی دی......... خو زه د دې نعمت څخه بې برخي نه یم........... زه خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز ګڼم.

د ناصرالدین شاه د باچهي په اخري وخت کي یو سړی حاجي علي احمد عطار هم ؤ......... کوم چي د خپل دور په مشاهیرو کي شمېرل کېدای...... په هغه زمانه کي ډپلومېسي (سفارتکاري) صرف د میرزا ملکم خان او د علي احمد عطار په برخه کي راغلې وه.......... هغوی دا حق درلود چي په غټو خلګو کي شمار شي.......... که چېري دوی نن وای نو په زرګونو سیاست مدارانو کي به د څراغ په څیر وای......... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی و مخ ته به د نورو اهمیت نهٔ وای......... خو په هغه وخت کې دی په شهرت کې یکې یوازې ؤ نو د شهرت ځلېدونکی تاج د حاجي علي احمد عطار پر سر کښېښودل شوی ؤ......... د دهٔ هغه کنډی سرهٔ ډېره د خلګو د توجه مرکز وه.

د حاجي علي احمد عطار سره په ژوند کې درې ځیزونه وو.......... یو عظیم شهرت.......... دویم دکان عطاري (دعطرو دکان)......... او دریم د دهٔ چالاکه او باهوشه زویي کوم چې په هغه ورځو کې په عبدالله ګنجا (عبدالله پک) مشهور ؤ............ خو په سوکه سوکه پر مختګ سره په اقا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبره رښتیا ده چې پلار مشهور وي نو زویي به هم خامخا شهرت موندي. په دې وجه حاجي علي احمد عطار که کلیات ملکیم او مقالات حبل المتین په یاد زدکړي وو خو د ژوند لویه ارزو یې د زویي تربیه وه.......... که تهٔ وای نو په دې به مایوسه شوی وای او په زړهٔ کې به دي وئیلي وای چې دا ناممکنه ده چې عبدالله پک دي اقا عاقل الدوله شي......... خو دهٔ دا کار تر سره کړی......... دی مشهور شو. او تر دا انده چې ما او تا یې نن د شهرت تذکره کوو.

د دا حاجي علي احمد عطار کنډی ډېره کټ مټ د اوزې سره مشابهه وه......... په دې وجه الله پاک عقل هم د دې حېوان په شان ورکړی ؤ......... د دې عقلمندی کرشمه وه چې دهٔ د زویي د پاره د شهرت لارډېر ژر وموندله......... عبدالله پک یې په مدرسه کې داخل کړو......... دا دهٔ د شهرت اوله ورځ وه......... په هغه وختو کې په مدرسو کې به د هوشیاری قابلیت او شهرت طلبی تربیه ورکول کېده......... په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوب عبد الله پک په مدرسه کي د اولي ورځي څخه د هوشیارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم یا ناظم په هغه خوش قسمته خلګو کي ؤ څوک چي د کیمیا په علم کي ماهر ؤ.......... دۀ به د فطرت بشرٰی (د سوني په څیر زیړ کاڼی، تانبا) د مسو څخه سونا جوړوله.......... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبد الله پک واخست او د څو کلو پس یې یو خراف سخن ساز(شاعر)، باهوښ دکار او تربیه شوی ځوان ورکړ.......... هغه کامل استاد و ځوانانو ته به یې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو.......... او دې څیز د ژوند هره لار خلاصوله.......... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کي یو عبد الله پک هم ؤ.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی.......... د دې لارې اول منزل د څلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحریک ؤ.......... او دویمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه.......... پر دې لاره تلل دی و هغۀ سعادت ته ورسوی کوم چي د دۀ د پلار ارمان ؤ.......... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴)هـ کي په یوه خاص موقع په حق ورسېدی.

د دۀ په ګلستان کي و اول ګل ته لاس ور واچول شو.......... تۀ او ګوره څنګه ښائسته ګل ؤ.......... یعني په دغه کال د جمادي الاخر په میاشت کي د دۀ پر لمن د ویني یو څاڅکی ولګېدی.......... او س دا نۀ وه معلومه چي دا د کوم بدبخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینـــي څـــاڅکي دي.......... د بهارســتان و مــخ تــه ډېــر بــې ګنــاه خلک د توپک تر ګولیو ایستل شوي ؤ.

عبد الله پک چي پـه دا ورځ عبد الله خـان ؤ او پـه تهـران کـي پټ ؤ، کله چي مجاهدینو تهران فتح کړو نو عبد الله خان هم د اوبو لـه ښـکمه راووت، او هغــه ســور ګــل یــې د حکومــت و واکــدارانو تــه ښـکاره کـړو........... د دې وطـن وګـړي ډېـر قـدرمن دي او فـوراً یـې د ازادۍ د شـهیدانو نومونـه پـه ډېـر افتخـار سـره پـه دوتـرو پـه کاغذو کي ثبت کړو.

د عبـد الله خـان نـوم یـې هـم د دولـت د نوکرانـو پـه سـرلیک کـي اولیکلـو....... کلـه چـي د وزارت قـانون چـوکۍ تشـکیل شـوه نـو یـو سـور پـوښ چپړاسي یـوه لفافـه پـه لاس کـي چـي پـر هغـه بانـدي د وزارت داخلـه نخښـه جـوړه وه د مرحـوم حـاجي علـي احمـد عطـار پـه محله کي د اقا عبد الله خان مجاهد پته معلومه وه.

خـدای خبـر اقـا عبـد الله خـان څنګـه پـه لاس ورغـی..........

یــوه شــانداره چــوکۍ کومــه چــي د چــارمغز د لرګیــو څــه جــوړه پــه وزارت خــانې کــي د دهٔ پـه انتظـار وه او د معـاون د پـاره یـې دهٔ تـه دا چــوکۍ ورســپارلې وه.......... داســي هغــه ســور ګــل پــه یــوه تــرو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خـانې و میـز تـه مخـامخ پـه چـوکۍ ناسـت اقـا عبـد الله خــان پــه دې ســوچ کــي شــو چــي د انســان د ژونــد هــم دوې برخــې وي........... یــوه هغــه زمانــه کومــه چــي د کامیــابۍ پــه لارســهي عمـل وي او دویمـه هغـه زمانـه پـه کـومي کـي چـي پـه زحمـت او مجاهــدې ســره فائــده لاس تــه راوړل کېــږي........... پــه اولــه مرحلــه کــي مــي د فســاد او بغــاوت مراحــل ټــول تــر ســره کـړو.......... اوس نـو موقـع پـه لاس راغلـې ده چـي لـه دې څخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه تر لاس کړم او خپل سبا وون محفوظ کړم....... اوس هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا ځو ورځي په راحت کي تېري کړه.

تهٔ خبرېږې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنيمت دی........ بيا هغه وخت نهٔ راګرځي او تاريخ د غهٔ ورځي هېري کړي. ځکه نو ماته هم اجازت راکړه چي زهٔ هم د نورو مؤرخينو په شان اقا عبدالله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهدې څخه ګټه تر لاسه کړي لاکن يوه نکته شته چي هغه زهٔ نهٔ شم پټولی.......... هغه دا چي د هري زمانې يو بدلون وي........... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لويي خوا ته راشي نو د دهٔ هر څيز او فعل ډېر لوی ښکاري.......... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي د دهٔ کاروان وي........... په ايران کي چي کله يو انسان لوی شي نو بيا د دهٔ ذاتي نوم د پاره يو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د دهٔ بزرګي راشي.......... په دې قالب کي تر لقب ښه څيز نهٔ شي کېدای.

يو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضروت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمٰی نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي يو بزدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو.......... که موږ ورته او ګورو نو د اقا عبدالله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـا ولیـدل چـي حـاجي علـي احمـد عطـار څـومره عقلمنـد سـړی ؤ........ هغـه پـه څنګـه هوشـياري سـره عبـدالله پـک پـه څـو کلونـو کـي دننـه دننـه اقـا عـاقـل الدولـه کـړو.......... وزيـر د عبـدالله خـان د پـاره د اقاعاقـل الدولـه د لقـب سـفارش دربـار شـاهي تـه ورلېږلـي ؤ او څـو ورځـي پس د لقـب پـه خوشـحالۍ کـي د اقاعاقـل الدولـه پـر کـور د وزارت خـانې دعـوت ؤ.......... لاکـن خلـګ لـه دې رازه نـه ؤ خبـر چـي د ژونـد پـه هـر څيـز کـي نـر او ښـځه، مهمـل و مسـتعمل، اصـــل و نکـــل، جزکـــل طبعـــي و مصـــنوعي يـــو فطـــري عمـــل دی........ هيـڅ يـو داسـي څـوک نشـته چـي د هغـه همـزاد نـه وي او څـوک چـي بـزرګ او د لـوړ سـپېڅلي عمـل خاونـد وي نـو پـه طريقـه کـي بايـد اول سـړی د هغـه همـزاد شـي.......... د لقـب لمـن هـم دومـره پراخـه ده چـي يـو انسـان دې پـه خپـل لقـب کـي يـو عـدد منفـرد نـوی لقـب اختيـار کـړي دا بالکـل ناممکنـه ده.......... کېـدای شـي چـي د دۀ هـم همـزاد وي او عـاقـل الدولـه د چـا کـم نـه دی چـي د دۀ شـريک لقـب بـه نـه وي.......... لاکـن بـدبختی دی د بدمرغـه سـړي شـريک کـړی.......... پـه دې کـي د دۀ څـه لاس خـو نـه ؤ....... بلکـه دا د دۀ د طبيعـت او فطـرت قصـور ؤ چـي د ټولـو بزرګـانو څخـه يـې حسـد او بغـض درلـود او د خپـل حسـد يـې مختلـف انځورونـه جـوړول.......... پـه دې انځورونـو کـي يـو انځـور هغـه دی چـي د هغه په هکله دا مشهوره دي چي

 که صعود ے بنو دکش نه بو مل ے زپ ے است

يعنـي د اقاعاقـل الدولـه شـريک لقـب يـو داسـي شـخص ؤ چـي بالکـل د دې بـرعکس او ضـد ؤ........... يعنـي هغـه شـخص چـي کلـه هـم دومـره اوچتـوالي تـه نـه ؤ رسـېدلی هغـه هـم پـه دې چـي هغـه په تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ملک کې د ذریعه معاش یوه خاصه پیشه نشته.......... په دې وجه خو د خلګو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پولیس په دوتر کې د القاباتو فهرست نه ؤ.......... په نړۍ کې همېشه په شهرت اعتبار کېږي.......... په دې وجه یوه شپه اقا عاقل الدوله خپل د کور په یوه کوټه کې چې هغه د دهٔ خوابګاه وه ویده ؤ.......... نابېره یو جګ ځوان وردننه شو او کوتوالي ته یې د تللو ورته اووئیل.

د دې خبرو خلاصه دا ده چې اقا عاقل الدوله دوه دېرش (۳۲) ورځې په کوتوالۍ کې بندي ؤ.......... لاکن د دهٔ روح یې د ازادۍ د تهمت څخه مجروح کړه......... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ.......... نهه سوه څلرویښت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولګېدې او دوه دېرش (۳۲) ورځې یې په بندي خانه کې تېرې کړې.

اقا عاقل الدوله دا اعتراف اوکړو چې زما په زهن کې هغهٔ ورځ دهوکه راغله په کومه ورځ چې ما دا لقب اختیار کړ، او که تاسو اووینی چې اقا عاقل الدوله یوه ورځ د خپل لقب څخه استعفیٰ ورکړه نو تاسو په تعجب کې کېږی مهٔ او دا استعفیٰ د دهٔ کم عقلي مهٔ ګڼی........... د دهٔ په مازغو کې اوس هم لطیف فکرونه شته......... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه

د شپې........

د پرش کلنه وارکا په کراره ځانګو ځنګوي چې په هغه کې یو ماشوم پروت دی. دا په کراره غږ هغه ته الله هو وایي.

الله هو للو للو، خوب دي درشي په لېمو......ویده شه لالیه ویده شه، زه ګوره تاته الله هو وایم.

ځانګو ته مخامخ یو شین څراغ بل دی او په کوټه کې په رسۍ باندې تور پتلون او یو څو کوچني کوچني قمیصونه راځوړند دي چې د هغو اوږده اوږده سوري پر وارکا او ځانګو باندي نښلي.

د څراغ د بتۍ د رڼا د خوځېدو سره دا سوري هم په اتڼ اخته شي. لکه چې په تند باد کې چې پاڼي په رپېدو شي.

په کوټه کې یو داسې بې خونده بوۍ خور دی لکه چې د ګوبي ښوروا یا دا کوټه د موڅي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی....... هغه هم داسي په ژړا لکه د ډېري ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چې کله چپ شي.

خوارکۍ وارکا ته خوب ورځي........ سترګي یې له خوبه ډکي دي..... له خوبه سر وربانديء زړېږي....... په مغزي یې هم ډېر سخت درد دی..... دومره وس نشته کې چې خپلي سترګي یا شونډي وخوځوي........ سترغړي یې له ډېره ناخوبۍ د مخ په کاسه کې ننوتلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله هـو للـو للـو ، سـتا بـلا پـه لويـو غرو........ويـده شـه لالیـه ويده شه.

چمچمـاران پـه يـو داسـي بېسـوره راګ کـي مصـروف وو چـي ټول ماحول يې په سر اخستی ؤ.

د ثنـګ د کـوټې څخـه د ښبـتن او د هغـه د مېرمنـي د خـراري غـږ هـم تـر وارکـا رارسـېدی......... د ماشـوم ځـانګو پـه يـوه غمجنـه غـږ غږېدلـه....... دې ټولـو غږونـو يـو تسـکين بخښـونکی راګ جـوړکړی ؤ........ هـم د هغـو خلګـو د پـاره چـي پـه خـوارږه خـوب پـر خپلـو بسـترو پراتـه وو....... لاکـن پـه دې وخـت کـي دا راګونـه ډېـر تکليـف ده ښـکاره کېـدو......... هغـه پـه دې وجـه چـي په دې راګو کي د وارکا ويدېدل يقيني ؤ.

کـه خـدای مـهٔ کـه، خـدای مـهٔ کـه وارکـا ويـده شـوه نـو ددې ښبتن او د هغه ښځه به د دې هڅونه ورمات کړي.

د څـراغ رڼـا بيـا پـه نڅـا شـي........ د دې پـه تتـه رڼـا کـي اوږده اوږده سوري په حرکت کي راشي کومي چي د وارکـا د سـترګو نـيم خـوابي او د سـترې دمـاغ پـه مـخ کـي پـه ګـرد کـي پـټ انځورونـه ښـکاره کـوي. اوس د دې پـه سـترګو کـي پـه ګـرد کـي پـټ دا انځورونـه د يـوې تـوري وربځـي شـکل اختيـار کـړي کـومي چـي پـه اسـمان کـي د يوبـل پسـې پـه ګـردش کـي وي......... نـابېره تېـز شـمال راشـي او دا ټـولي وربځـي سره ګـډې وډې کـړي. اوس وارکـا د کيچـړه ډک واټ (سـړک) وينـي چـي پـر غـاړه يـې د صـبر ونـي قطـار در قطـار ولاړي دي او د هغـو پـه منـځ کـي خلـګ پـر ووږو بوجۍ اخستي ډېر په ضعيف انداز روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په هغه وخت دا ټول خلک سره د خپلو بوجيو په دې کيچړ کي ولوېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ ....وارکا د دې خلکو څخه پوښتنه اوکړي.

هغوی ځواب ورکړي چي ! د ويدېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خوا ږه خوب ويده شي...... بلي خوا ته کارغان او ګورګوتان (چيل، د باز په شان مرغه) د برق (بجلۍ) پر تارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې خلکو باندي نارې وهي.

الله هو للو للو، ويده شه لاليه ويده شه............. وارکا د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په يوه کيږدۍ کي اوويني چېري چي د دې مرحوم سپين ږږی پلار پر مځکه پروت له درده يې زګېروی خېژي.

دومره درد چي له خولې څه يې تش اف، اف، اف خېژي.

د دې مور پليو ګيويا په کور کي نشته............ هغه تللې ده او ښځښتن ته حال ورکوي چي يافين مري.

ډېر وخت اوشو تر اوسه نه ده راغلې بايد چي په دومره وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انګېټۍ ته نږدې ناسته د پلار زګېروی اوري......... هم په هغه وخت د کيږدۍ څه د باندي د موټر غږ راشي......... يو ځوان ډاکټر کيږدۍ ته راننوزي......... د تياري په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي......... وارکا د ډاکټر صرف دا الفاظ واوري چي ! رڼا جوړه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلیوګیویا د مومباتۍ پسې ګرځي........ یوه دقیقه په دې انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي........ دفعتاً ډاکټر خپل د جېبه څخه مومباتۍ را اوباسي او روښانه یې کړي.

محترمه دا هم داسي روښانه پربږدی زهٔ اوس راځم........پلیوګیویا ډاکټر ته دا خبره اوکړي او له کیږدۍ څخه دباندي اووزي.

د مومباتۍ کوچنۍ تورته له کیږدۍ څه دباندي پیدا کړي او را یې وړي.

نابېره د یافین سترګي رډي را اوخېژي لکه هغه چي د ډاکټر او کیږدۍ پرته یو بل خاص څیز ویني.

محترمه په کومو سوچونو کي یې ؟ له کومه را هیسې په تکلیف یې ؟ډاکټر له دهٔ څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب ! زهٔ مرمه........زما وخت رانږدي دی........ لږ سات پس به زهٔ له دې ژوندهٔ خلاصېږمه.

بدمرغه خبري مه کوه....... موږ دا یو ستا درملنه کوو.

په دې ښه عمل موږ غریبان ستا مننه دو یو........ داسي معلومېږي لکه مرګ چي راشي او بیا له دې څخه ځان بچول....؟؟

ډاکټر تر نیم ساعت پوري د یافین د کتلو وروسته ورته اووایي چي دا قصه زما تر وسه تېره ده....... تهٔ داسي وکړه تهٔ لوی روغتون ته ولاړ شه...... هلته ستا درملنه کېدای شي...... زر ځه...... اول هم ډېر ناوخته شوی دی....... داسي نه چي د روغتون زمه واران ویده وي. ...... خېر ته د دې غم مه کوه ...... زهٔ یوه پاڼه درلیکم........ اوري که نا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه ډاکټر صاحب .... خو دی دومره لېري ځنګه په پښو ولاړشي؟ زموږ سره داسي ربړې (کراچی) هم نشته .... پلیو ګیویا دې ځوان ډاکټر ته په عاجزۍ سره اووایي.

تاسو هیڅ غم مه کوی...... زهٔ ستاسو ښځښتن ته وایم هغه به تاسو ته د اس ټانګه راولېږي.

د ډاکټر د تلو سره سم مومباتې هم مړهٔ شي.

بیا هغه د اف،اف غږ تر غوږو شي...... نیم ساعت پس و کیږدی، ته نزدې د اس ټانګه اودرېږي.

دا ټانګه د یافین ښځښتن د یافین د پاره رالېږلې وه چي هغه روغتون ته یکي ورسوي.

یافین روغتون ته تللی دی....... اوس نو ورځ هم ده.......... پلیوګیویا پر کور نشته ولي چي هغه د یافین پوښتني ته روغتون ته تللې ده.

یو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي. وارکا بیا په زمزمه شي.

الله هو للو للو ، ویده شه زما لالیه...........

په دې وخت کي پلیوګیویا بېرته راشي........ په سینه د صلیب نخښه جوړه کړي او وارکا ته په ډېره همدردۍ او کراره دا اووایي چي! تر ماخوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپیدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله......... خدای دي د دهٔ روح ښاده لري........ هغو وئیل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی........ په کار دا ؤ چي وختي مو راوړی وای.

د دې اورېدلو سره سم وارکا په چغو سر شي....... دفعتاً په دا وخت کي یو ځوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د ونې سره ولګېږي........کله چي دا سترګي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل ښځښتن پاپوش ولاړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــې شـــرمي........ ماشـــوم ژاړي او تـــهٔ کـــاره ویـــده یـې.......... پـاپوش د دې خبـري سره سم د وارکـا پـه سـر چپلاخـه ورسره کړي.

وارکـا سـر وشـوروي او بیـا ځـانګو ځنګـول پیـل کـړي........ بیا د هغې د خولې څه د الله هو للو للو غږ راوزي.

پـه کوټـه کـې د رڼـا خـال او سـوري داسـې لکـه چې وارکـا تـه سر ښـوروي..... لـږ سـات پـس بیـا هغـه تـول خیـالات د وارکـا پـر دمـاغ قبضـه وکـړي........ اوس بیـا هغـه د کیچـړه ډک واټ (سـړک) ویني چې پـه هغـه بانـدې د بوجیو والا خلـګ پـه خـواږه خـوب ویـده دي.......... د وارکـا پـه زړهٔ کـې هـم راشـي چـې داهـم لـږ سـات د دې خلګـو پـه څیـر بایـد چـې ویـده شـوې وای خـو د دې مـور پلیوګیویـا د دې سـره ده......... هغـه دا پـه مـخ پـوري وهـي...... دوی دواړي د روزګار په لټون د ښار خواته رواني دي.

د خـدای د پـاره مـوږ تـه یـو څـه خېـر راکـړی........ د خـدای د پاره زموږ مرسته وکړی.

د دې مور و هر چا ته لاس غزوي.

ماشـوم دلتـه راوړه....... یـو مانوسـه غـږ د دې تـر غـوږو شـې...... ماشـوم دلتـه راکـړه... بیـا هغـه غـږ د دې پـه غـوږو ولګېږي. .... تهٔ اوري که نه بدبختي جینۍ....؟

پـه دې غـږ وارکـا جسـته را وغـورځي. هغـه دا معلومـول غـواړي چې قصـه څـه ده. نهٔ هغـه واټ (سـړک) شـته ، نهٔ د دې مـور او نـهٔ هغـه خلـګ د کومـو چې د دې مـور خېر غوښتی..... کـه څـوک شـته نـو د دې څښـتنه، چې هغـه هـم و ماشـوم تـه د پیـو (شـېدو) د ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا په دې انتظار ولاړه ده چې څښتنه ماشوم ته پئي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

له دربچو څه رڼا په ګرځ کې پټه بنکاري....... په کوټه کې د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړ رنګ اوړي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخله يو يې سه...... ټوله شپه يې ژړل........ داسې معلومېږي لکه کوډ ي چې په شوي وي.

وارکا ماشوم په ځانګو کې پرېباسي او د ځانګو ځنګول پيل کړي..... د رڼا خال او سوري تقريباً ختمي شوي دي.،،،،، په کوټه کې يو داسي څيز هم نشته چې د دې پر دماغ قبضه اوکړي......... خو دا ويدېدل غواړي.

وارکا خپل سر د ځانګو پر يوه څوکه کښېږدي......... هڅه يې دا وي چې خوب ورله را نشي......... خو چېري..... د هغې سترګي سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکا په انګېټې کې کوئله واچوه.........هغه د دروازې څه د څښتن غږ واوري.

اوس نو وخت راغی چې وارکا د کور د کار د پاره ولاړه شي. هغه ځانګو پرېږدي او ګودام ته منډه کړي. اوس هغه لږ خوشحاله ده ولي چې د بدن حرکت د خوب غلبه کموي.

په انګېټې کې د کوئلې د اچولو پس هغه دا محسوسه کړي چې د هغې د مخ تازګي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه....... د دې څښتنه پر دې غږ کړي.

وارکا زر زر د لرګيو کوچني توکړې ماتول پيل کړي....... دې ته يې لا تر اوسه اورنه ده اچولی چې يو تازه حکم يې ترغوږ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغه غټ بوټان را واخلي او لاندي پر فرش باندي کښېني....... په دې سوچ کي چي څو مره به ښه وای چي لږ سات د پاره په دې غټ بوټ کي مي سر ننه ایستلی وای او لږ خوب مي کړی وای.

یو دم بوټان لوی شي او په کوټه کي و دېوال و او چت ته ورسېږي...... د وارکا د لاس څخه برش ولوېږي........ خو هغهٔ په هغه وخت سر ته څنډه ورکړي. خپلي سترګي خلاصي کړي او په کوټه کي و هر څيز ته داسي وګوري چي هغه د دې په سترګو کي حرکت ونهٔ کړي.

وارکا پایې (سېړی) و مینځه..... داسي خیرني پایې چي ګراک يې او ویني نو به څهٔ فکر کوي. زهٔ خو په دې شرمېږم..... د څښتني غږ يې تر غوږو شي.

وارکا د پایو (سېړیو) سره سره ټولي کوټې هم صفا کړې. د دویم سماوار د تودلو پس دکان ته منډه کړي.......... دې ته هلته ډېر کار پروت دی...... د دې د پاره یوه یوه دقیقه قیمتي ده........ تر دې به بل تکلیف ده کار نهٔ وي چي په اشپز خانه (باورچي خانه) کي و الوګانو (پټاټو) ته کښېني او هغه ریزه کوي.

د وارکا سر بیا دروند شي.......... الوګان (پټاټې) د دې په مخ کي نڅا کوي. چاړه د دې د لاسه ولوېږي.......... په دې وخت کي د دې په غوږو کي د څښتني غږ راشي چي د دې په څنګ کي ولاړه غږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ورځ جامې وينځل، لوښي صفا کول، ډوډۍ او کتغ پخول د الوګانو (پټاټو) د رېزه کولو غوندې تکليف جن دی. کله کله خو له دې کاره څخه تنګه وارکا په وچه ځمکه ويده شي.

ورځ تېره شي......

د دريچو څه د تياره ليدلو سره سم وارکا خپل د سر ټېکونه ټينګ ونسي. هغه هم لکه يو چا چې تراشلي وي. ...... اوري ....خو نڅۍ چې ولې نه پوهېږي.

د ماښام تياري د دې د پاره د خوب زېری راوړي. خو له بده مرغه لږ سات پس مېلمانه راشي.

وارکا سماوار تود کړه......... د دې څښتنه په جګ غږ د دې ته حکم ورکړي.

په اصل کې سماوار کوچنی دی.......... د مېلمنو د پاره پنځه شپږ واره تودېږي.

وارکا ورشه په منډه درې بوتله بئير (شراب) راوړه.

وارکا په دې خيال چې په منډه به خوب رانه وتښتي يوه تېزه منډه واخلي.

وارکا دودکا (د روسي شراب يو قسم) راوړه..... وارکا د بوتل د خلاصولو اوزار راوړه....... وارکا دا جامونه خو لږ صفا کړه.

خېر اخر مېلمانه هم رخصت شي.... د کوټې رڼا ګل کړي..... د دې څښتن او څښتنه دواړه د ويدېدو د پاره خپلې کوټې ته ولاړ شي.

وارکا ځانګو ځنګوه......... دا د څښتني اخري حکم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګېټهۍ په بخارۍ کې چمچماران بیا هغه بې سوره راګ پیل کړي. د رېنا خال او د جامو سوري بیا د وارکا په مازغو قبضه کول غواړي.

ویده شه زما لالیه ویده شه....... دا بیا هغه زمزمه پیل کړي..... ماشوم په چغو شي. په ډېرو چغو ستړی شي. وارکا بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني. هغه د بوجیو والا خلک، خپل مور پلیو ګیویا او پلار یا فین ویني..... هغه دا د ګړځه ډکه انځورونه ښه پېژني او ښه پرې پوهېږي........ خو نیم خوابې د دې لاس او پښې تړلي دي....... کوم چې د دې په زړهٔ یو بوج اچوي. هغه په دې نهٔ پوهېږي چې دا کوم طاقت دی........... د دې طاقت د لیدلو په هڅه کې دا شا و خوا او ګوري.......... هغه هم په دې چې د دهٔ له لاسه څخه ځان خلاص کړي. خو بې فائدې..... اخر کار د دې لټهون څخه تنګه راشي. هغهٔ د هغه وخت په لټهون کې خپل ټول توان پکار راولي.

د رېنا خال او د جامو د سورو پرته هغه خپل دښمن پیدا کړي...... چې د دې ژوند د سکون د لاري ازغی ؤ.

هو........ هغه ماشوم

هغه په خندا شي چې دومره اسانه کار د دې په خیال کې اول ولې نهٔ ؤ راغلی.

د رېنا خال، سوري او چمچماران هم ورته په مسکي کې متحرک شي.

دا خیال د وارکا په دماغ بالکل قابض شي......... د چوکۍ څخه راولاړه شي.... بغېر د سترګو د رپه یو مهم ځېز ته ګوري او په کوټه کې ګرځي را ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه خوشــحاله ده، او دا خیــال د دې خوشــحالي یــو پــه دوه کــوي. .... د لــږ ســات پــس هغــه چــي د دې پښــې او لاســونه یــې ترلي دي......... موجود نه وي.

د ماشوم د مرګه پس، خوب.....خوب......خوب

د رڼــا خــال تــه پــه مســکا شــي......... ســترګي او د لاســونو ګـوتي یـې پـه رپېـدو شـي او کـرار کـرار د ماشـوم د ځـانګو خـوا تـه روانه شي.

د ماشــوم د قتلولــو پــس دا فــوراً پــه ځمکــه پرېــوزي......... لــه ډېره خوشحالۍ په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.

لږ سات پس هغه په خوارږه خوب ویده شي.

د مرګ په خوب ویده شي....................

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزرګ غویی

د نیـــل د ســـیند پـــه غـــاړه یـــو ځـــوان بزګرخپـــل غـــویی څـــروو......... د دهٔ د دې غـــویي ســـره بـــې کچـــه مینـــه وه......... دا غـــویی د دهٔ د روزۍ ذریعـــه او د ژونـــد ملګـــری ؤ..........دې ځـوان بزګـر لـه لیـري څـو خلـګ اولیـدل چـي د دهٔ پـر خـوا راروان وو........ کلـه چـي هغـه نـزدې راورسـېدل نـو دا معلومـه شـوه چـي دوی د اوزیـــرس دیوتـــا (د لمرخـــدای) منـــونکي دي.......... کـاهن (د دې عقیـدې عـالم) چـي کلـه غـویي تـه پـام شـو نـو د غـویي خـــوا تـــه راغـــی........... د هغـــه جـــائزه یـــې واخســـته........ غابنـونه یـې ور وشـمارل او بیـا نـابېره دا راغلـي خلـګ پـه سـجده پرېوتـو.......... بزګـر چـي دا اولیـدلو نـو حېـران شـو چـي دا څـهٔ کیسـه ده؟ کلـه چـي هغـوی د سـجدې را پورتـه شـو نـو یـې بزګـر تـه اووئیل.چي!

اې ځوانـه! تـهٔ ډېـر خـوش نصـیبه یـې........... د لمـر خـدای تاتـه یـو بـې نظیـره(چـي مثـال نـهٔ لـري) نعمـت درکـړی دی......... تا ته د بزرګ خدای غویي (ایبس) ملګرتیا حاصله ده.

زهٔ ستاسـو پـه خبـره نـهٔ شـوم پـوه؟ بزګـر پـه حېرانـۍ ورتـه اووئیل.

مـوږ د بـزرګ غـویي ایـبس خبـره کـوو کـوم چـي دا وخـت لـه تـا سره دی.

لاکن د دې غویي نوم خو داسو دی.

بچیـه ! پـه خبـره ځـان پـوه کـړه.......... تـهٔ نـهٔ ګـورې د ایـبس د تنـدي نـور؟ د دې بـزرګ غـویي شـجره نسـب د زرپشـته پـس د لمـر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ته رسي....... مور له ډېره مودې راهیسې د دې پسې ګرځېدو......... اوس د خدای شکر دی چې د دهٔ دیدار مو نصیب شو.

دا تاسو څهٔ وایست؟ داسو د لمر د خدای اولاد نهٔ شي کېدای.......... د دهٔ موریوه عامه غوا ده، او د دهٔ پلار اوس هم زموږ په کلي کي ژوندی دی.

چپ شه بې ادبه! زما د خیاله چې ځان نهٔ دی دربانـدي ګران.........پام کوه که دي د بزرګ غویي ایبس په شان کي ګستاخي وکړه نو درته ښه به نهٔ وي.

زهٔ رښتیا وایم، داسو یو عام غویی دی...... تاسو خامخا دی بزرګ ګڼۍ.

ښه! نو تهٔ په خبره سر نه خلاصوې، موږ بزرګ ایبس وتا ته نهٔ پرېږدو، که د ځان خېر غواړې نو په پټه خوله له دې ځایه ولاړ شه.

د دې خبري سره سم کاهن (عالم) غویی روان کړو....... بزګر چغي وهي چي داسو له ما مهٔ بیایاست، دا زما د روزۍ وسیله او د ژوند ملګری دی.

د ایبس غویي غوجل یې د ناوې رنګه ښائسته کړی ؤ......... د لمر خدای پخپله خپل په وړانګو د دې غوجل (چي دا وخت عبادت خانه وه) ښائست یو په دوه کړی ؤ......... د عبادت خانې عالم او نور ملازمان بزرګ غویي ته یې غسل ورکوو.

کم بخت داسو هم په معتبره غوجل کي ولاړ داسي یې دي خلګو ته کتل لکه چي دی دا پوښتنه کوي چي............ تاسو زهٔ چېري راوستم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـو مـلازم د پیـو (شـېدو) ډک لگـن د دهٔ پـه مـخ کـې کېښودی....... داسو ټولي پئیٔ (شېدې) چټې (صفا) کړې.

مـلازم اوویـل ! چـې تو بـه څـو مره سـیوک (وږی) غـویی دی.............. ټولي پئیٔ (شېدې) یې چټې (صفا) کړې.

د دهٔ ملګـري پـه خنـدا کـي ورتـه اوویـل ! چـې ولـي بـه یـې نـه چټـوي........ نـوی نـوی د لمـر د خـدای اولاد جـوړ شـوی دی........... پخوانی عادت یې لا تر اوسه نهٔ دی تللی.

مـلازم پـه سـنجیدګی سـره ! یـاره اوس نـو د دوی څخـه څـوک دا پوښـتنه وکـړي چـې د غـویي عبـادت کـول د کـوم ځـای عقـل منـدي ده.

ملګـري یـې ورتـه اوویـل چـې ! وروره بلـه وار داسـې خبـره تـر خولې ونهٔ باسې، که چا واورېدل نو خېر به دې نه وي.

مـلازم بیـا اوویـل ! نـا یـاره، دا واقعـي د سـوچ خبـره ده........ د دې قسـمه عملیـاتو څخـه سـاده خلـګ خـرهٔ جـوړول څـهٔ معنا لري؟

یـو عـالم دا خبـري اورېـدلې، هغـه د دوی څنـګ تـه راغـی او پـه ځـواب کـي یـې ورتـه اوویـل ! چـې تاسـو زمـوږ پـه مصـلحتونو نـهٔ پـوهېږی........ دا وخـت نـیم مصـر زمـوږ پـه لاس کـي دی........ لـوی لـوی شـاهان مـوږ تـه بـاج (ټېکس) راکـوي.......... خبـریـې دا ولي؟

ولـي چـي اولـس تـو هم پرسـت دی......... کـه اولـس راپورتـه شـي، د علـم رڼـاوي خـورې کـړي، جهالـت ختـم کـړي نـو پـه دوی او موږ کي څه فرق؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په دې زما خوږه وروره دا خبري پرېږده، اولس بې وقوفه کړه، په دې کي زمونږ ګټه ده.

ملازم پو ښتنه ځيني وکړه ! لاکن ما خو اورېدلي دي چي کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غويي د عبادت پرستۍ خاص په حق کي نه دی؟

کاهن په ځواب کي ورته او وئيل !

زۀ په دې نه يم خبر، خو که داسي وي نو د هغۀ مازغه خراب شوي دي........... هغۀ بايد چي له خپلي زمه وارۍ څخه لري کړل شي.......... داسي خلک د مصلحت او د ملکي مفاد دښمنان دي.......... د هغۀ ختمول به ډېر ګټور وي........... سبا جشن ايبس (د ايبس د زوکړي ورځ) دی، مونږ ته پکار دی چي د بزرګ غويي جلوس په ډېر دربې راوباسو....... اولس په دهوکه کي ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کي جشن ايبس په ډېر جوش و خروش سره لمانځل کېدی. سهار وختي داسو ډېر ښائسته بزرګ ايبس جوړ شوی د عبادت خانې راووت......... د عقيدت مندانو يو سېلاب پر دۀ رامات شو......... ډېر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چي هغه روان شي......... د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (عالمان) په يوه نۀ پوهېدونکي ژبه يې ترانې وئيلې او روان وو....... په کوڅو کي د ښځې اېښودلو ځای نه ؤ....... د کورو پر بامونو ښځې او ماشومان ولاړ پر بزرګ غويي (داسو) باندي يې ګلان پاشل.

د داسو مالک (بزګر) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د خرڅولو د پاره ښار ته راغلی ؤ........ هغه چي دا جلوس وليدو نو د غوا سره يوې خوا ته اودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسو چې کله د دوی له ځنګ سره تېرېدی نو یې پر خپل مالک (بزګر) او په موریې سترګي ولګېدې......... نابېره یې ورو ځغاستل.............. کاهنانو (عالمان) د دهٔ د نیولو ډېر کوشش اوکړ......... خو هغه د دوی په لاس نه راغی......... بزګر د دهٔ (داسو) د هرکلي د پاره ور مخ ته شو او په زګېروي یې ورته اووئیل !

تهٔ څومره بد نصیبه یې داسو ! خلګ تا خپل خدای جوړول غواړي او تهٔ یې چې له ما سره مینه کوې ، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تهٔ و هغه طبعي ژوند ته ترجیح ورکوې.؟

کاهن چې کله دا واورېدل نو په چغو شو ! د دې کافر سر ور پرېکړی......... دی زموږ د خدای توهین کوي.

د عقیدت مندانو یو هجوم پر دهٔ رامات شو.........که پولیس نه وایې نو دې خلګو به واقعي دی وژلی وای.

پولیس دی د خلګو څه خلاص کړی او تهانې ته یې راوستی.

تهانه دار ورته وئیل !

پر تا د کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غوییي ته د داسو په غلیظ نوم ورغږ کړي دي.

هو ! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غوییی دی، دې خلګو زما غوییی په بدماشۍ له ما څخه راوستی.

تهٔ یا د بزرګ ایبس توهین کوې......... تهانه دار په غصه ورته اووئیل.

کومه خبره چې وه ما درته عرض کړه......... زهٔ رښتیا وایم د دهٔ نوم داسو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې کم عقله هر ځای رښتیا نهٔ وئیل کیږي.

نو تهٔ دا غواړې چې زهٔ دلته درواغ اووایم.؟

نـا ! خـو یـیـا هـم تاتـه دا حـق نشـتـه چـې د نـورو خلگـو مـذهبي جذبات مجروح کړې.

دا نور څوک دي ؟

موږ ټول، د دې ملت وگړي.

ولې زهٔ د دې ملت وگړی نه یم ؟

څهٔ، څه دي اووئیل؟

تاسـو مهربـاني وکـړی زمـا غـویی ماتـه ځنـي راکـړی........ زهٔ له دې ځایه ځم.

کـم عقلـه کلـه چـې د ملـت خبـره اوشـي نـو د هغـه څـه مـراد یـوه خاصه طبقه، ستا رنگه غریب بزگر د ملت وگړی نهٔ شي کېدای.

بزگـر یـې د پـولیس پـه حفاظـت کـې د کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) پـه مـخ کـې پـېښ کـړو............ هغـه د څـه سـوال او ځـواب پـس ورته اووئیل چې !

تـا د حکمرانـې طبقـې د جـذباتو تـوهین وکـړ........... دا تـا ښه نه وکړو.

ولې زما هیڅ جذبات نشته؟

سـتا خبـره هـم پـر خپـل ځـای ټهیـک ده......... خـو تاتـه دا نـهٔ پکار چې تا دا خلگ مشتعل کړي وای.

ښـه ! نـو تـه غـواړې چـې زهٔ پـه څـه خبـر نـهٔ خبـر د دوی پـه عقیـده یقین وکړم.

نـا ، زمـا گرانـه نـا .... زهٔ دا نـهٔ غـوارم.......... زهٔ وایـم چـې دا ژونـد د مختلفـو خوندونـه څـه ډک شـوی دی.......... باطـل د زرگونـو کلونـو څـه د انسـان پـه زړهٔ کـې خپـل ځـای جـوړ کـړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی............ په دوی کې دومره صلاحیت نشته چې حق وپېژني............ که څوک د دوی له مخه د رواغو پرده لري کول او غواړي نو دوی فوراً د هغه د سر د ماتولو پسې را روان شي....... زه تا د دې ظالمانو بچ کول غواړم............ وایه زه ستا څه مدد کولی شم؟

زه نه غواړم چې ته زما د پاره ځان و سختو ته مخامخ کړې....... بزګر ورته او وئیل.

زه د دې خود فریبه ژوند څخه بېزاره شوم.......... زه له مرګه نه وېرېږم.......... ولې چې وجدان او ضمیر فتح کول حقیقي ژوند دی.

د دې وئیلو سره سم کاهن اعظم (لوی عالم) خپله رسمي او روایتي چپنه وباسي او یوې خوا ته یې وغورځوي....... بزګر د ځان سره کړي او سیدها عبادت خانې ته ولاړ شي.......... کاهنان د بزرګ ایبس ترانې وایي.

کاهن اعظم (لوی عالم) پر منبر ودرېږي او په اوچت غږ خلګ مخاطب کړي.

زما بچو ! هغه وخت راغی چې زه نن ستاسو مخ ته د زړه خبره اوکړم.......... د دې خبرې سره یې حکم اوکړ چې پردې لري کړی.........د پردو په اخوا د بزرګ غویي (داسو) غوجل وي، چېرې چې نور غویي هم تړل شوي وي.......... داسو د ټولو غوایو په منځ کې پر یوه جګ ځای ولاړ وي........... کاهن اعظم (لوی عالم) د دهٔ خوا ته په اشاره اووایي چې !

دا داسو دی.......... چې تر پرونه پوري یو عام غویی ؤ.......... او نن زموږ خدای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ تـه پکـار دی چـې د دهٔ عبـادت او کـړو او د دهٔ قـرب حاصـل کړو.

جـذباتي کاهنـانو کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) و نـورو خبـرو تـه پـرې نښـودی.......... د هـري خـوا څخـه پـر کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) باندي رامات شول.

بزګـر د دې موقـع څخـه ګټـه تـر لاس کـړه او د هغـه ځـای يـې ځـان اوباسو.

خو !

کاهن اعظم (لوی عالم) .... ؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذات

(۱)افسانه؛ پرایه بچه......فارسي لیکوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.......بزل حق محمود............ ماخذکتاب........محرم‌راز
(۲)افسانه؛ ماں .... فارسي لیکوال........جهانګیرجلیلي........اردو ترجمه.......پروفېسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب.........محرم‌راز
(۳)افسانه؛ عاشق صادق......... فارسي لیکوال.......میر جعفرحجازي..........اردو ترجمه........ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم).......ماخذکتاب............محرم‌راز
(۴)افسانه؛ دم واپسي........فارسي لیکوال......... مستوره افشار...........ماخذکتاب.........مجله‌فارسي..........ستارګان‌سیاه
(۵)افسانه؛ چهان، بوره، بوتل.......... فارسي لیکوال........ علي دشتي......اردو ترجمه..........پروفېسر فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب........محرم‌راز
(۶)افسانه؛ لقب........ فارسي لیکوال....... سعیدنفیسي........اردو ترجمه..... حامد حسن قادري........ماخذکتاب.......ایراني جدید افسانې
(۷)افسانه؛ خادمه.........روسي لیکوال...... چیخوف........ اردو ترجمه.......سعادت حسن منتهو.......... ماخذکتاب.........روسي ادب کې شاهکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)افسانه؛ مقدس بیل........فارسي ليکوال........عبدالرحمن فرامرزي........اردو ترجمه............ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم)........کتاب......محرم‌راز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library